

SPØRSMÅL OG SVAR

 God kveld, venner, det er fint å være her i kveld. Og jeg . . . måten dette falt på meg, var fordi at jeg er . . . tenkte på broderen min i morges, og hvordan jeg vet hva to møter om dagen betyr.

² Og jeg—jeg hadde litt *ssst* i halsen. Jeg forkynner mye. Og så snart jeg kommer inn i byen, denne dalen, den lille ganen bak her fra en slags . . . dette, de kaller det . . . Dette her klimaet her i dalen, det gjør at den hovner opp så ille, at jeg bare må svelge hele tiden, mens jeg er her i denne dalen. Og drar jeg bort et par dager, går det bort. Når jeg kommer tilbake, kommer hevelsen igjen.

³ Og jeg hadde litt medfølelse med broder Neville, vel vitende om at—at vi kanskje har kommet litt lenger oppover veien, enn det noen av dere unge karer har, og derfor ser vi den andre veien. Så vi føler på en måte litt med hverandre, og mye mer når dagene begynner å nærme seg, de onde dagene nærmer seg. Og så vet vi at vi skal reise nå, om ikke lenge, om Herren vil.

⁴ Og jeg tenkte, vet dere, broder Boze skal være her neste søndag kveld, tror jeg. Jeg . . . Fikk dere med dere det? Ja, og neste søndag kveld. Han har en—en film han ønsker å vise, fra sine misjonsturer i utlandet hvor . . . Han hadde en—en drøm som kom til ham for mange år siden, om å komme til Chicago. Og den stakkars, lille karen følte seg helt oppskaket en gang, sa at budskapet hans aldri hadde blitt oppfylt. Og jeg forklarte det for ham hvordan Herren allerede hadde oppfylt. Da skjønte han det.

⁵ Så da ga Herren ham en annen drøm. Og så da tydingen kom, fortalte det han hvor han skulle gå, og hva han skulle gjøre. Og han dro bort dit og, du store tid, til Kenya og Tanganyika og Uganda, og de nasjonene der inne, det er bare fantastisk hva Herren har gjort for dem i misjonsarbeidet deres. Og han ønsker å vise filmen, bare for å vise hva Herren gjør blant disse menneskene, de afrikanske stammene der inne. Om Herren vil, i januar, vil jeg bli med ham dit for . . . og dem blant disse stammene, for å ha et møte rett før jeg drar ned til Rhodesia og Sør-Afrika igjen.

⁶ Og så, det er førstkommende søndag kveld, så husk det nå. Og be mye for broder Joseph, han har vært en fin, liten broder. Jeg har satt veldig stor pris på ham, fellesskapet hans og så videre.

⁷ Så, i neste uke, drar vi til . . . for opp i Southern Pines, og deretter ned i Columbia, South Carolina; og så derfra til Cow Palace, vestkysten, så videre opp i Grass Valley; og over til verdensutstillingen, og tilbake til Oregon igjen; så opp i British Columbia, og så videre, videre og videre til sent i høst. Så håper

vi, denne høsten, om Herren vil, å ha noen flere møter her, hvis Herren legger til rette for det.

⁸ Så tenkte jeg, før jeg dro, at det ville være en god ting å stille noen spørsmål. Du vet, du finner ut hva folk har på hjertet når du stiller spørsmål. Og så da tenkte jeg, vet dere, i kveld, å bare ha en liten hjerte-til-hjerte-prat med den—den lille flokken, med folket her, bare—bare snakke til dere fra—fra våre hjerter. Noen ganger tror jeg at det gjør mer godt enn å holde en preken, bare på en måte forstår hverandre bedre.

⁹ Vi er takknemlige til Gud, for det vi har sett Ham gjøre denne uken, som svar på bønn, det har vært veldig enestående. Og derfor er vi takknemlige, bare så takknemlige.

¹⁰ Og vi ser tiden og tidens ende nærme seg, vel vitende om at noe er i ferd med å skje. Og det er ikke noen som ikke skjønner at det er sant, hvis han—han tenker seg om. Vi vet, vi har sett det gjennom tidene, hver og en har sett det. Men dere vet, det skjer for mye nå. Vi—vi vet at det er rett . . . kan ikke være langt unna. Og nå, kanskje jeg vil snakke om noe av det om en liten stund.

¹¹ Men la oss nå bare begynne med å bøye hodet for bønn. Og mens våre hoder er bøyd, lurar jeg på om det er noe i våre hjerter, som vi ønsker skal bli husket i bønn innfor Gud. Hvis det er det, er det bare å rekke opp hånden. Han vil forstå, Han vet alt om det. Bare en forespørsel, at du ønsker å si: "Gud, husk på meg." Herren velsigne hver og en av dere.

¹² Vår Himmelske Far, når vi i kveld nærmer oss nådens Trone, som Du så nådig har bedt oss om å komme frimodig fram for Guds Trone og Hans nåde, for å be om hva som helst vi har behov for. Du fortalte oss at om vi ville være så mange som to eller tre som samlet seg og komme sammen i Ditt Navn, ville Du være midt iblant oss. Og så hva enn vi ønsket, hvis vi ba om det, skulle vi motta det, hvis vi bare ville tro at vi ville motta det.

¹³ Du kjenner tilstanden i tiden og tilstanden til menigheten og til folket, og våre bønnebegjær fremfor Deg. Nå, Du har sett hendene, Herre. Du kjenner folkets hjerter, og deres ønsker og deres behov. Og vi ser at tiden nærmer seg, de store skyene samler seg og kommer inn nå. Ting som profetene talte om for mange hundre år siden, som vi ser aldri har skjedd før denne tiden, og her ser vi det rett i våre dager.

¹⁴ Nå ber vi, Far, at Du vil gi oss disse velsignelsene som vi ber om. Helbred de syke og de plagede. Bring tilbake til Din menighet, Herre, Den Hellige Ånds levende kraft, den levende troen, så vi kan tro det vi ber om. Vi tror at vi mottar det, fordi vi er sikre på at det er Guds vilje å gi det til oss før vi ber. Vi ber ikke galt, vi ber for Guds Rikes skyld, så vi ber om at Du vil gi oss det.

¹⁵ Velsign vår samling, vår pastor, tjenerne i menigheten, hver person, lemmene på Kristi Legeme som er tilstede. De som ikke

er lemmer på Kristi Legeme, som i dag leter etter ly et sted, kjøper et tilfluktsrom for bakgården, Gud, må de komme under Herren Jesu vernende beskyttelse, siden vi vet at når dette livet er ferdig, er det Liv hinsides dette. Takk for løftet.

¹⁶ Gi oss svaret på disse spørsmålene i kveld, så vi kan tilfredsstille hvert hjerte med Ditt Ord. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

¹⁷ Når vi nærmer oss Herrens komme, for en herlig visshet det er!

¹⁸ Jeg snakket med noen for en stund siden, noen sa noe om *forsikring*, jeg var hos Forretningsmennene for ikke lenge siden, på ett av stevnene deres, et internasjonalt stevne. Jeg deltok nettopp på ett, lokalt. Jeg taler for Full Gospel Business Men, over hele verden. Og så dette—dette stevnet var på vestkysten, og alle de fornemme satt der fra hele verden, med . . . så velkledde og verdige. En av dem sa til meg: “Jeg hørte noen kalle deg ‘Pastor.’”

Jeg sa: “Ja, sir.”

Sa: “Er du en predikant?”

Jeg sa: “Ja, sir.”

Han sa: “Hva gjør du med disse forretningsmennene?”

Jeg sa: “Jeg—jeg er en forretningsmann.”

“Åh?” Sa: “Hva slags virksomhet driver du med?”

Jeg sa: “Forsikre.”

¹⁹ Han misforsto meg, han trodde jeg mente forsikring. Så han sa til meg, han sa: “Hvilket selskap er du med i?”

Jeg sa: “Det Himmelske Selskap.”

Han sa: “Jeg tror ikke jeg kjenner til det.”

Jeg sa—sa: “Hva—hva slags forsikring selger du?”

²⁰ “Jeg sa ikke . . .” Jeg sa: “Jeg sa ikke *forsikring*, jeg sa *forsikre*.”

Sa: “Hva mener du?”

Jeg sa:

Salige visshet, Jesus er min!

Åh, hvilken forsmak på Guddommelig herlighet!

Frelsens arving, kjøpt av Gud,

Født av Hans Ånd, rensert i Hans Blod.

²¹ Så den kvelden da jeg ble introdusert for sendingen, fortalte jeg det. Og jeg sa: “Nå, jeg—jeg har poliser her, hvis noen av dere her eller utover i landet, som er interessert i en polise, så vil jeg gjerne snakke med dere rett etter møtet. Visshet, salige visshet!”

22 Nå, jeg tenkte, ved å stille disse spørsmålene, at det kunne gi meg et lite innblikk i hva dere—dere tenker. Jeg har to. Da jeg kom inn døren, sa Billy at det var flere, men jeg fikk selvfølgelig ikke mulighet til å se gjennom dem. Og jeg vil være sikker på at det jeg sier stemmer med Bibelen, før jeg svarer på det, fordi dere var . . . vil at det skal være slik, eller før jeg svarte på det. Så kanskje jeg kan holde dem tilbake til en annen gang. Nå, en av . . . Og når jeg svarer på disse spørsmålene nå, husk at jeg bare gjør så godt jeg kan.

23 Jeg svarer ikke på spørsmål ute i møtene. Jeg prøvde det en gang og fikk problemer. De misforsto meg. Det handlet om Mr. Allen, eller om bevisene med blod og olje og så videre, i hender og ansikt, som beviset på Den Hellige Ånd. Jeg sa: “Vel, jeg vet ikke noe om det”, sa jeg, “jeg har aldri sett noe om det i Skriften.” Jeg sa: “Men jeg—jeg tror at jeg ville . . . kunne forkynne som denne broderen, så ville jeg ikke bygge på sensasjoner. Jeg ville bare forkynne Evangeliet”, og fortsatte videre.

24 Og så fikk de et brev, internasjonalt: “Kjære broder Branham . . .” så det gikk overalt. Og de bare misforsto det. Og vi sendte dem lydbåndene og lot dem spille det om igjen og se jeg . . . Sa at jeg “fordømte mannen”. Jeg—jeg gjorde ikke det. Jeg har aldri fordømt noen broder. Noen ganger kan jeg være uenig med dem, men det er gjort på en vennlig måte.

25 Og så her for ikke lenge siden, skrev en mann en bok om den mannen, om, *Biting of Devils*. Da tenkte jeg at det kanskje var tid for å gi et gjensvar eller la ham få vite det. Og mannen som skrev boken hadde kritisert alle evangelister på feltet bortsett fra meg, og han satt rett i møtet mitt, så jeg sa: “Jeg setter pris på, ikke . . . kritikken, men . . .” Jeg sa . . . Broderen, ærlig talt, han utdypet det i *Christian Digest*, han sa at jeg var en som aldri tok opp kollekt og bønnfalt folk om penger, og så videre, og han satte pris på det. Og mannen satt der. Men jeg visste tilfeldigvis at mannen hadde sagt noe om broder Allen som ikke var riktig.

Han sa: “A. A. Allen skrev den boken om *Biting of Devils*.”

26 A. A. Allen skrev aldri den boken. Jeg kjente forfatteren av den boken. Og jeg sa: “Nå, hvis mannen som skrev det ikke var oppriktig nok til å gå ut og sjekke opp, for å se hvem som skrev den før han kritiserte broder Allen, tror jeg på en måte at noe det han kritiserte disse andre brødrene for, ikke er velfortjent.” Skjønner? Og mannen som forsvarte meg, satt rett der. Men det var bare for å la ham vite at denne uttalelsen var feil, ser du, at broder Allen aldri skrev den boken, utgivelsen av *Biting of Devils*.

27 Nå, når jeg svarer på disse spørsmålene, er det ut fra så langt jeg vet. Og hvis . . . Jeg skal prøve å besvare dem ved hjelp av Skriften.

28 Nå, den første finnes, tror jeg, i Første Korinterbrev, det 7. kapitlet og det 15. verset. Så nå skal vi prøve å gå over til det Skriftstedet og se hvordan det ser ut, og se om vi kan hjelpe denne dyrebare personen som stiller spørsmålet. Nå. Første Korinterbrev, 7. kapittel, 15. vers. Og jeg antar at personen er til stede nå. Nå er det slik Det lyder:

Men dersom den ugifte vil skille seg, må han få lov til å skille seg. En bror eller en søster er ikke bundet i et slikt tilfelle. Gud har kalt oss til fred.

169. Nå. Første Korinterbrev, 7. kapittel, 15. vers. Nå spørsmålet de stilte: **Broder Branham, betyr dette at en søster eller en bror er fri til å gifte seg på nytt?** Nei.

29 Ser du, du forstår ikke spørsmålet hans der og hva han sier. De er ikke frie. Ser du, det ville skape en selvmotsigelse i Skriften, og Skriften motsier ikke seg selv i det hele tatt. Ser du? Nå, la oss . . . Du skjønner, slik kan du få Skriften (bare ved å lese ett vers) til å si hva enn du vil den skal si, for å passe til tanken din. Men du må få tak i tanken som de snakker om.

30 Som hvis—hvis jeg snakket med broder Neville og du—og du hørte meg si ordet, “board.”

31 Og så ville du gå bort, du ville si: “Vet du hva han snakker om? Vi kjedet ham i kveld.” Skjønner? “Nei”, en annen kar ville si, “det er feil, det betydde at han—han skyldte en losjiregning, han skulle betale den.” Den andre sier: “Åh, nei, han mente ikke det, han mente planken på husveggen.” Og den andre karen sier: “Nei, jeg skal si deg hva, jeg tror han prøvde å snakke om å bore et hull.” Ser du? Ser du?

32 Du må finne ut hva det er snakk om, da vet du hva du snakker om, for her besvarer Paulus en gang spørsmålet deres.

33 Noen ganger sier de: “Bibelen motsier Seg Selv.” Jeg vil se det. Det gjør Den ikke. Jeg er—jeg er trettito år bak prekestolen, jeg har aldri sett en motsigelse ennå. Ser du? Den motsier ikke Seg Selv! Det er så . . . Det er du som motsier Den, ser du, og ikke forstår Den. Den Hellige Ånd er en Åpenbarer, Ordets Åpenbarer. Derfor er motsigelsen . . .

34 Ser dere, Paulus skriver til dem og sier: “Dere spurte om *det* og *det*.” Bare, han sier ikke bare at dere spurte om det, han bare sier dette. Så gjør han helomvending her og svarer dem tilbake, som er motsatt av hva de spurte om.

35 De spurte: “Vi gjør *det*, og *det*, og *det*.” Og Paulus gjør helomvending og sier noe annet, ser dere, som ser ut som en selvmotsigelse. Det er det ikke. Hvis du bare leser hele verset, hele kapitlet, så vil du finne ut at han—han prøver å forklare det de har skrevet til ham.

36 Nå, akkurat her kunne det se ut som det ville gi . . . Og det er slik du får selvmotsigelser i Bibelen, men det er ikke tilfelle. Nå,

det virker her som om personen ønsker å vite, eller spørsmålet om hva de ønsker å vite:

Kan en bror eller søster i Herren gifte seg eller gifte seg på nytt og bli fri, hvis de forlater sin ektefelle, for å gifte seg på nytt? Nei.

37 La oss nå ta . . . begynne på det 10. verset:

. . . til de som er gift, pålegger jeg, det vil si ikke jeg, men Herren, (Skjønner?): En kone skal ikke skille seg fra sin ektemann. (Skjønner?)

Men . . . om hun skiller seg, så skal hun leve ugift eller bli forlikt med sin ektemann. Og en ektemann skal ikke skille seg fra sin kone. (Det er Herrens Bud, ser dere.)

Men til de andre sier jeg, ikke Herren: (Skjønner?) Hvis en bror har en ikke-troende kone, . . .

38 Nå, følg med på emnet hans, ser dere. Og les videre før dette, og videre gjennom kapitlet, så ser du at de tenkte: "Hvis vi ektet en kone og hun var . . . vi . . . Jeg giftet meg og jeg ble en troende, og min kone ikke var en troende, la meg skille meg fra henne." Åh, nei. Det er ikke slik. Du kan ikke gjøre det, ser du? Se:

. . . Hvis en bror har en ikke-troende kone og hun er villig til å leve sammen med ham, da skal han ikke skille seg fra henne. (Det er ikke på grunn av ekteskapet, det er på grunn av vantro. Ikke "gifte seg på nytt" en gang til. Ser dere, bli hos henne!)

Og hvis en kvinne som har en ektemann som ikke tror, skal hun ikke skille seg fra ham hvis han er villig til å leve sammen med henne. (Det er riktig! Ser du?)

For den ikke-troende ektemannen er helliget ved sin kone, og den ikke-troende kona er hellighet ved sin ektemann, ellers ville deres barn vært urene, men nå er de hellige.

Men dersom den ikke-troende vil skille seg, så må han få lov til å skille seg.

39 Nå, hvis den ikke-troende sier: "Jeg vil ikke bo hos deg lenger, du har blitt en kristen." Til . . . En mann sier til sin kone: "Fordi du har blitt frelst, og kommer til å forlate den verden som vi en gang var i, vil jeg gå fra deg." Nå, det er ingenting du kan gjøre med det, la ham dra. Ser du?

40 Eller kvinnen sier til mannen sin: "Jeg kommer ikke til å omgås den gjengen med hellige rullere. Jeg kommer ikke til å gjøre dette! Jeg skiller meg og går fra deg." Ikke forlat menigheten, la henne gå. Ser du?

41 En bror eller en søster er ikke bundet i slike tilfeller, det vil si, hvis din ektemake skiller seg fra deg og ønsker å gå på grunn av Det. Du trenger ikke bare holde på dem. Hvis de ønsker å gå fra

deg, og de kommer til å gå fra deg for Kristi sak, la dem gå. Men du kan ikke gifte deg på nytt! “Men Gud har kalt oss til fred.” Ser du? Nå, ikke at du kan gifte deg på nytt, han har allerede slått fast det, men du trenger ikke å leve med en ikke-troende mann eller en ikke-troende kone, hvis de ikke er villige.

42 Hvis de er villige, sier “Gå nå til menigheten din. Og hvis du ønsker å gå ned dit, er det din sak. Hvis du ønsker å gå til menigheten din, så vær så god. For meg, jeg tror ikke på Det. Og jeg—jeg vil gjøre hva som helst for deg, jeg vil ikke stå i veien for deg, sett i gang”, da blir du bare der, for du vet ikke om ditt helliggjorte liv vil hellige den troende, få dem til å tro. Skjønner? På begge sider, mann eller kvinne, ser dere. Du . . .

43 Men, bare å si: “Jeg . . . Broder Branham, jeg giftet meg og min kone er en ikke-troende, og her er en søster jeg kan gifte meg med. Jeg vil gå fra denne og gifte meg med den.” Åh, nei! Nei, absolutt ikke! Ditt løfte er til døden skiller dere, og det er ingenting annet i verden som vil tillate deg å gifte deg (i Bibelen) før ektemaken din er død. Det er riktig. Det eneste grunnlaget! Det er ikke noe gjengifte noe sted i det hele tatt, utenom en død ektemake. Det er alt. Ser du?

44 Du kan ikke få Det til å motsi Seg Selv. Så bare les versene før og etter, så skjønner du hva han snakker om. Nå, betyr dette her, ikke . . . Ser dere:

Betyr dette at en søster eller en bror står fritt til å gifte seg på nytt?

45 Nei, sir. Ser du, han forklarte det først. Ser dere:

. . . de som er gift, pålegger jeg, det vil si ikke jeg, men Herren: En kone skal ikke skille seg fra sin ektemann.

Men om hun skiller seg, så skal hun leve ugift eller bli forlikt med sin ektemann: . . . (Skjønner?)

46 Det finnes ikke noe slikt at en troende kan være forenlig med å gifte seg på nytt, med en levende ektemake.

Nå, her er en annen. Den andre er slik:

170. Hva slags kropp vil de ugudelige ha i den siste oppstandelsen ved Dommen for Den Store Hvite Trone?

47 Den synderen vil stå opp i oppstandelsen for å bli dømt i den kroppen han har begått synden i. Skjønner? Han vil måtte møte Dommen i oppstandelsen.

48 *Oppstandelse* er ikke utskifting, det er å “bringe opp det som gikk ned”. Da Jesus sto opp fra de døde, var Han den samme kroppen som gikk ned, Han sto opp i den samme typen kropp. Vi står opp i samme kropp som vi går ned i; det er en oppstandelse, ikke en utskifting.

49 Nå, Bibelen sier at . . . at vi vil bli dømt etter de synder som er gjort i denne kroppen. Og når den ugudelige står opp, vil han bli dømt i den samme kroppen som han syndet i, den samme.

171. “Adam holdt seg til sin hustru Eva; og” (bindeord) “hun ble med barn og fødte Kain.” Jeg tror på alt du lærer, men har . . . skal jeg . . . Hvordan skal jeg svare noen som—som sier at hun ikke ble gravid etter at Adam holdt seg til henne, på grunn av bindeordet “og”. “Adam holdt seg til sin kone; og hun ble med barn og fødte Kain.”

50 Vi voksne ved hva “holdt seg til” betyr. Nå, spørsmålet er om bindeordet. Nå, hvis dere vil se her, venner, ser dere, dere—dere kan bare ikke få Bibelen til å si én ting ett sted og noe annet et annet sted. Den må si det samme hele tiden. Og hvis du får Den til å si én ting her og noe annet her, så er tolkningen din feil. Ser du? Du kan ikke gjøre det. Du kan ikke si at Eva ble forført av slangen og så finne henne forført et annet sted igjen. Ser du? Og den første gangen hun ble forført, var da hun ble gravid. Du kan ikke få det til at hun ble forført to ganger.

51 La meg bare vise dere noe når det gjelder bindeord. Når du leser Bibelen, må du vite hvor bindeordene går. *Bindeord* er å binde setningen sammen. Ser du? Se nå på dette. Nå, i 1. Mosebok 1,26, se på dette bindeordet, og så forklarer du dette, og så skal jeg fortelle deg hvordan han . . . da Adam holdt seg til sin kone. Første Mosebok, 1. kapittel, og begynner med 26. vers. Nå, hør nøye. Gud har skapt Sitt skaperverk nå, og Gud lot jorden bringe frem krypende ting og alle de tingene som jorden bar frem. Nå, i kapittel 26 . . . 26. verset i det 1. kapitlet i 1. Mosebok:

Så sa Gud: La oss forme mennesker i vårt eget bilde, etter vår egen—egen lignelse . . . La dem (mennesket) . . . (ikke ham; “dem”, ser dere, flertall) ha råderett over fisker i havet, over fugler i luften og over feet, og over . . . (Ser dere “og, og, og” binder det sammen?) . . . over jorden, og over hvert kryp som rører seg på jorden.

Så skapte Gud mennesket i sitt bilde. I Guds bilde skapte Han det. Til mann og kvinne skapte Han dem (både mann og kvinne).

Så velsignet Gud dem etter Sin skapelse, da, og . . . sa til dem: Vær fruktbare og (og) bli mange, og fyll opp jorden, og legg den under dere: . . .

52 Bindeord etter bindeord om hva . . . Menneskene skulle bli mange. Og, etter at de ble mange, så legg jorden under dere; det er rett inn i Tusenårsriket. Skjønner? Ja vel: “Legg jorden under dere.” Ja vel:

. . . og ha råderett over fisker i havet, og . . . fugler i luften, og over hver levende skapning som rører seg på jorden.

⁵³ Nå, Gud skapte mennesket i Sitt Eget bilde, skapte, lot dem (mennesket) få råderett over hele jorden, underlegge seg den og alt, og lot dem gjøre dette og få råderett over fiskene i . . . og alt som Han gjorde. Og så finner vi ut, i 1. Mosebok 2,7 . . . Hør på dette. Etter at Gud hadde skapt jorden, skapt mennesket, gitt det herredømme over jorden, og hadde gitt ham alt han har, og Gud skapte dem, ba dem om å bli mang- . . . å bli mange og fylle jorden og alt dette, og etter ytterligere syv vers av ting som Han hadde fullført, og himlene og jorden og alt: “Og Herren Gud formet mennesket av jordens støv.” “Og!” Her er Han (“og” *bindeord*) og skaper et menneske som Han allerede har skapt. Skjønner? Skaper et menneske:

Og . . .(binder setningen Hans sammen). . . Gud formet mennesket ut av jordens støv, og blåste (pusten) livets ånde inn i hans nesebor; og mennesket ble en levende sjel.

⁵⁴ Nå, tenk på det! Etter at Han hadde skapt mennesket (kvinner og menn) i 1. Mosebok 1,26 til 28, Han dannet mennesket i Sitt Eget bilde, skapte ham og ga ham . . . underla seg kongedømmene og ga ham all denne myndigheten og slikt, og likevel hadde Han aldri skapt mennesket ennå.

⁵⁵ Ser dere, satan hadde allerede forført Eva. Selvfølgelig kjente Adam henne, men hun var allerede forført. Fordi her tilbake . . . da de . . . før de kom . . . Da de kom for dommen, sa Han . . . og Gud førte dem sammen og sa: “Hvem gjorde dette?” Stilte dem spørsmålet.

Adam sa: “Kvinnen du ga meg.”

Og kvinnen sa: “Slangen forførte meg.”

⁵⁶ Og Gud la en forbannelse over dem, og alle disse tingene. Og *deretter* holdt Adam seg til sin kone, ser du, etter at hun allerede var blitt forført og blitt mor. Akkurat det samme som at Gud skapte mennesket langt tilbake her i 1. Mosebok 1,26 og likevel hadde han ikke blitt formet ennå. Skjønner? Ja vel.

⁵⁷ Se nå, la oss gå ned hit og lese også:

Adam kalte sin kone . . . Eva, for hun ble mor til alle levende ting, alle . . . eller mor til alle som lever. Kalte sin kone . . . kalte kvinnen kone, fordi hun var . . . eller kvinne fordi hun var . . . til alle levende ting.

Og HERREN . . . lagde kjortler av skinn til Adam og hans kone, for å kle dem.

⁵⁸ Legg nå merke til i 1. Mosebok igjen, 1,21, at Gud skapte hvalene i havet. Han gjorde alt, og skapte skapelsen, skapte mennesket i Sitt Eget bilde. Skapte mennesket, ikke “et” menneske, hele mennesket, alle sammen i Sitt Eget bilde. Skjønner? Og etter Guds bilde skapte Han dem; mann og kvinne, skapte ham begge slik.

59 Og nå finner vi ut, her igjen, etter at Han skapte mennesket i Sitt Eget bilde, etter at Han skapte ham her til mann og kvinne, så former Han mennesket her av jordens støv.

60 Og så, etter at Han gjorde det, etter at Han hadde skapt ham til mann og kvinne, så kommer Han tilbake hit og former en kvinne for ham, etter at Han allerede hadde skapt ham. Ser dere?

61 Ser dere, bindeordet ditt, det binder den setningen sammen. Akkurat det samme som det står, nå, *her*: “Gud skapte et menneske i Sitt Eget bilde, etter Sin lignelse skapte Han ham”, det er Gud som taler i Sine tanker, i Sitt sinn, det Han hadde. *Her* er der Han faktisk utførte gjerningen.

62 Jesus var Lammet som ble slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt; Han ble ikke drept før fire tusen år etterpå. Skjønner?

63 Så slangen hadde forført Eva. Det er riktig. Så etter at dommen var avsagt, så holdt Adam seg til sin kone. Og så ble hun gravid og fødte en sønn, Kain. Får dere tak i det? Ser dere, bindeordet bare videreformidler det Adam gjorde, ikke det som ble gjort før Adam.

64 Og se her, hvis du ønsker å fullføre det, i den viktige uttalelsen her, Jeg tror vi finner det her i . . . og her i det 4. kapitlet, tror jeg det er.

Og Adam holdt seg til sin kone . . . , og hun ble med barn og fødte Kain og (et bindeord) sa: Jeg har fått en mann fra HERREN.

65 Så da var det faktisk ikke Adam, det var Guds sønn utfra det. Skjønner? Skjønner? Hvis du vil sette bindeordet der, ser dere (“og” igjen): “Jeg har fått en mann fra Gud.” Da sier hun at Gud ga henne det særegne vesenet kalt Kain. Hvordan kunne kilden til alle de simple og skitne tingene som Kain hadde, komme fra Gud? Helt umulig! Skjønner? Hun ble forført av slangen og slangen . . . hun var allerede blitt mor. Så holdt Adam seg til henne, visst gjorde han det, og levde med henne som en kone, men hun skulle allerede bli mor til dette barnet.

66 Og så da Adams sønn endelig ble født, var han en mild, vennlig, ydmyk, saktmodig person som Adam.

67 Men denne karen, hvor kom denne tydelige løgnen, hvor kom den synden fra? Hvor kom denne karen, Kain, den morderen fra? Og Bibelen sier at “Djevelen er en morder”. Hvor kom den løgnen fra? (Djevelen er løgnens far; han er en løgner og løgnens far.) Det måtte komme fra en kilde utenfor Gud. Så Kain var den onde, og faren hans var satan; og han brakte frem denne onde.

Og så holdt selvsagt Adam seg til sin kone.

68 Og, ja, kanskje hvis du sa det slik. Jeg kan si, ta meg selv, vel, nå, Rebekka ble født, og etter en stund kom . . .

69 Jeg leste en dag historien om Josef, og jeg ble så begeistret over historien om Josef. Jeg gikk inn i et lite kott og knelte ned, der oppe i Minneapolis, og jeg sa: “Herre Gud, hvor jeg takker Deg for en mann som Josef!” Og jeg tenkte: “Hvis jeg jeg . . . Skulle ønske jeg hadde kalt Billy Paul, ‘Josef’, etter den flotte, edle karakteren.” Det er ikke en plett imot ham noe sted i Bibelen, perfekt bilde på Kristus på alle måter. Tenkte: “Jeg ville så gjerne ha . . .” Jeg sa: “Åh, hvis jeg hadde en gutt, ville jeg gitt ham navnet ‘Josef.’”

70 Og akkurat da kom Lyset inn i bygningen og sa: “Du vil få en sønn og du skal gi ham navnet ‘Josef.’”

71 Jeg holdt meg til min kone, selvsagt, hun fødte Sarah. Så holdt jeg meg til min kone og hun fødte Josef. Ser dere hva jeg mener? Ser dere, det hadde ingenting med den første å gjøre. Guds løfte var “Josef”, Sarah kom i mellomtiden. Ikke for å sette Sarah i et dårlig lys, men bare for å vise dere hva jeg—jeg mener. Ser dere, at . . . Sarah var sendt av Gud også. Og så da, vi vet det.

72 Nå, men, ser dere. Gud, da Han avsa dommen over Adam og Eva, hadde hun allerede gjort synden, før Han kunne avsi dommen. Og hør, visste du at det første barnet som noen gang ble født i verden var “født i synd, formet i misgjerning, kom til verden og talte løgner”? Den aller første som noen gang ble født, ble født på den måten, fordi . . .

73 Du sier: “Hva med Adam og Eva?” De ble ikke født. De ble skapt. Ser du?

74 Men det første barnet som noen gang kom, ble født i synd, så derfor må den linjen være der. “Et menneske som er født av en kvinne, har få levedager, og de er fulle av uro.” Han er født i synd. Det er grunnen til at han må bli født på ny igjen, ser du, ved Ånden; ikke ved en åndelig *tanke*; ved åndelig Fødsel, ser dere, som gjenföder ham, gjør ham til en ny skapning. Det første mennesket som ble født, ble født i synd.

75 Derfor måtte det komme En uten sex. Nå, hvis sex ikke var det første, hvorfor måtte de da ha En i sex for å gjenløse hele menneskeheten? Hvorfor brakte Han ikke bare en ned gjennom korridorene og sa: “Her er Den rettferdige, som *tenker* riktig”? Det måtte komme gjennom sex, komme gjennom kvinnen, fordi det var der det kom i utgangspunktet. Gjennom sex, brakte urettferdighet; og gjennom sex, brakte Rettferdighet. Ser du? Gud, uten utroskap, uten seksuelt begjær, frembrakte Jesus Kristus ved plettfri unnfangelse, ved å overskygge Maria og skape denne Babyen i henne; som kom ved sex. Og gjennom det, gjenløste Hans Hellige Blod hele den falne menneskeslekten. Ser du? Så det må være, ingen annen måte for det.

76 Hvert menneske som er født av en kvinne er på vei mot døden, han er død når han blir født. Det er riktig.

⁷⁷ Det er grunnen til at jeg her om dagen snakket om at vi har den salige vissheten nå.

⁷⁸ Da Israel . . . Er det ikke . . . Jeg taler så mange ting som ikke har noe mening, men noen ganger gir Herren meg noe, og det bare begeistrer meg. Så da Han ga meg det, begeistret det meg mer enn noe annet jeg noen gang har fått på mange år. Da Han ga meg det her om dagen, da jeg så at Israel, en slave, ikke hadde noe hjem, Guds barn. Kastet muggent brød til dem, hva de ville! Åh, om de bare kunne ha et hjem hvor de kunne leve i fred, tjene til livets opphold ved deres ansikts svette!

⁷⁹ Og en dag kom en profet ned fra ørkenen, ledet av en Ildstøtte, og fortalte dem om et løftesland. Ingen hadde noen gang vært der, de visste ingenting om det. Men det var et løfte. De trodde på det og fulgte denne profeten til de nærmet seg det lovede land.

⁸⁰ Så var det et vitne som het *Josva*, som betyr “Jehova-frelser”, som krysset over Jordan til det landet, og kom tilbake med beviset på at det landet var nøyaktig det profeten sa det var, med Guds Ord. De hadde en klase med druer, som det tok to mann for å bære, og de kunne smake på den originale frukten fra landet. Ingen visste at landet var der, de bare trodde det. De gikk ut i tro og trodde det.

⁸¹ Nå, da de arvet landet sitt, hvor glade de var! Hver og en kunne leve i fred, ha sin lille hage, få sine barn og slikt. Men likevel, alderdommen innhentet ham til slutt og trengte ham opp i hjørnet og tok ham.

⁸² Så ned fra Himmelens korridorer, gjennom en kvinne, kom en annen stor Kriger, den største av dem alle, Gud Selv manifestert i kjød, Jesus Kristus. Og Han fortalte Israel hvilket stort folk de hadde vært, men døden møtte dem, Han sa: “Men Jeg forteller dere om et annet land. I Min Fars Hus er det mange herskapshus. Hvis det ikke var slik, hadde Jeg fortalt dere det. Dere er glade i landet deres, dere har hjemmene deres, dere har barna deres. Men dere begraver alle som en der ute, og det ser ut til å være slutten.”

⁸³ Job så det, sa: “Hvis et tre dør, lever det igjen. Men mennesket legger seg ned og gir opp ånden, hvor er han? Sønnene hans kommer for å hedre ham, og han merker det ikke. Åh, om Du ville gjemme meg i graven, holde meg i det skjulte til Din vrede er forbi!” Han sa: “Hvis en mann dør, skal han da leve igjen?”

⁸⁴ Fire tusen år før det, ventet de på noe bortenfor den graven. Alle de store tingene Gud ga dem, et hjem, en familie og barn, og en menighet, og slikt, og profeter og store menn frem til denne tid, men likevel døde hver og en og gikk til sin grav. Men her kommer En og sier: “I Min Fars Hus er det mange boliger, og Jeg vil gå og gjøre i stand et sted for dere.” I likhet med *Josva*, møtte Han Sitt Kadesj-Barnea.

85 Da Israel kom til Kadesj-Barnea . . . Og Kadesj var verdens dommersete på den tiden, syv kilder fra en stor hovedkilde, som betyr dom, som Guds Hus og Menighetene som går ut fra Det. Og Josva gikk, fra Kadesj-Barnea, over til det lovede land, for å bringe tilbake beviset.

86 Nå, Jesus møtte Sitt *Kadesj*. Hva var det? Dommersete! Hvor var det? På Golgata, hvor Gud dømte Ham for verdens synder. Hva gjorde de? Han møtte døden, Guds lønn. For å forlike syndere med Gud, døde Han døden og krysset over elven Jordan (av døden). De begravde Ham.

87 Han døde til månen og stjernene skammet seg over seg selv. Han døde til jorden fikk et nervøst sammenbrudd. Det rystet til steinene falt ut av fjellene. Det rystet til stjernene ikke ville skinne, månen ville ikke skinne, og solen gikk ned midt på dagen. Han døde! Så død til en romer tok et spyd på ti pund og støtte det fullstendig gjennom hjertet Hans; vann og Blod. Han var død! Han krysset Jordan. Og de la Ham i graven og rullet en—en stein foran den, det tok hundre menn å gjøre det. Han var død! De satte et romersk segl på den.

88 Men på påskemorgen kom Han tilbake, etter å ha krysset Jordan, og sa: “Jeg er Han som var død; og er levende igjen for all evighet!”

Noen av dem sa: “Vi ser en ånd.”

89 Sa: “Kjenn på Meg. Har en ånd kjøtt og bein som Jeg?” Sa: “Har dere noe å spise? Kom med noe til Meg.” Og de ga Ham fisk og brød. Og Han spiste det. Han var en Mann!

90 Hva gjorde Han? Brakte tilbake beviset på at vi er på vei til et Land. Hva gjorde Han? Han, som Josva, Han brakte beviset på Det. Han sa: “Nå, hvis dere vil ha beviset på Det: ‘Omvend dere, hver og en av dere, og bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse og dere skal motta Den Hellige Ånd.’ Det er beviset som reiste Meg opp. Jeg vil gi dere Pantet på deres arv.” Og hva skjedde så? På Pinsedagen kom Den Hellige Ånd over den troende.

91 Hva gjør vi nå? Bekjenner våre synder, regner oss for døde, begravet med Ham i dåpen, oppreist med Ham i Hans oppstandelse. Til hva? “Sitte i Himmelske steder med Ham.” Det er der vi er i kveld, sitter (ikke fysisk) åndelig, våre sinn, våre tanker, våre sjeler er langt utenfor verdens bekymringer akkurat nå. Hva er vi? “I Himmelske steder i Kristus Jesus.” Hvordan kommer vi inn i Det? “Ved én Ånd”, Første Korinterbrev, 12. kapittel, “ved én Ånd er vi alle døpt av Den Hellige Ånd inn i ett Legeme av troende.” Det mystiske Guds Rike!

92 Der ser vi tilbake og ser at vi pleide å lyve og stjele og jukse og røyke og gjøre de tingene som var galt. Vi har oppstått fra det. Vi er i Himmelske steder. Hva er det? Beviset på at vi en dag vil ha en kropp som Hans Egen strålende kropp. Det er det nøyaktige

beviset på oppstandelsen, fordi, potensielt er vi allerede oppreist med Ham, potensielt har vi allerede dødd.

⁹³ William Branham som en gang levde, lever ikke lenger, han har vært død i noen og tretti år, nå er det en ny skapning. Orman Neville som en gang levde, lever ikke lenger, han døde mange år før det, dette er en ny skapning. Orman Neville er død, veddeløpsmannen, gambleren eller hva han var, mannen som en gang levde, er død. Jeg vet ikke, broder Neville var ikke det; men uansett hva det var, er han skyldig i alt: "Den som er skyldig i det minste, er skyldig i alt." Uansett hva du var, er du en synder, det er hva du er.

⁹⁴ Og du er død, fordi du elsker tingene i verden. Og så lenge du fortsatt elsker verden, uansett hvor mye du bekjenner å være her *oppe*, er du ikke her *oppe*, du er *der* nede ennå. "Den som elsker verden eller tingene i verden, har ikke Guds kjærlighet i seg ennå."

⁹⁵ Men når du hever deg over det, til Himmelske ting, da søk de tingene som er der *oppe*, fordi du er oppreist med Kristus og sitter nå sammen i Himmelske steder. Bare vær trygg, ikke noe kan skade deg, ikke noe. Selv ikke døden har noen . . . kan ikke gjøre noe med deg. Du er allerede forankret i Kristus. Forsikringen, Pantet, forskuddsbetalingen er allerede tilveiebrakt, du har tatt imot Den. Hva gjorde du? Sto opp med Ham i oppstandelsen.

⁹⁶ Se tilbake hvor jeg en gang var. Nå er jeg over det. Hvorfor? Ved Sin nåde løftet Han meg opp, og her sitter jeg nå i Himmelske steder i Kristus. Åh, du! Slik er det. Da blir Bibelen en ny Bok. Da leser du Den gjennom åndelige øyne og åndelig forståelse. Da ser du substantivene og pronomenene, og da ser du koblingene . . . og bindeordene, mener jeg, og så videre, i Bibelen.

⁹⁷ Åh, hvor Det står . . . De sier: "Det motsier Seg Selv"; du er *her* nede og leser. Kom opp *hit* og les Det, da er Det helt annerledes. Ser dere? Det er riktig. Ja visst. Ja visst, det betyr noe helt nytt når du leser Det i Ånden. Ja.

Dette andre spørsmålet er egentlig ikke et spørsmål, det står bare:

172. Jeg levde mange år i synd før jeg fant Herren. Vær så snill, broder Branham, jeg har syndet igjen, og jeg er ikke verdig til å komme framfor deg på dette hellige sted. Vær så snill, fortell meg om jeg kan bli fullstendig gjenopprettet igjen. Vær så snill og hjelp meg, broder Branham, jeg har en djevel i meg. Hjelp meg! Vil du legge hendene på meg og bringe meg tilbake igjen?

⁹⁸ Nå, det er et spørsmål, jeg la ikke merke til det da jeg leste det for en stund siden. Det er et spørsmål. Nå, hvis den personen er til stede . . . La meg bare lese det for deg:

Jeg har levd—Jeg har levd mange år i synd før jeg fant Herren. Vær så snill, broder Branham . . . (Skjønner?) . . . jeg har syndet igjen, og jeg er ikke verdig til å komme framfor deg på dette hellige stedet. Vær så snill, fortell meg om jeg kan bli fullstendig gjenopprettet igjen.

⁹⁹ Ja! Du har ikke syndet, min venn, så langt i Gud, at du ikke kan bli gjenopprettet. Hvis du hadde syndet så langt at du ikke kunne bli gjenopprettet, ville du aldri *ønsket* å bli gjenopprettet. Skjønner? Skjønner? Men så lenge det er Noe som arbeider med hjertet ditt, er du fortsatt på vei til gjenopprettelse.

¹⁰⁰ “Skyldig i det minste, er skyldig i alt sammen.” Jeg har syndet mange ganger, hver dag gjør hver og en av oss ting vi ikke vil gjøre.

¹⁰¹ Det er i vårt hjerte . . . Du ønsker ikke å være slik, ellers ville du ikke stilt dette spørsmålet. Skjønner? Det i seg selv er et bevis på at Gud fremdeles jobber med deg. Du har sannsynligvis blitt nervøs, sannsynligvis har satan fortalt deg at du ikke kan bli gjenopprettet. Han lyver, selvfølgelig, det gjør han. Fordi, hør her, hvis det er et dyp som kaller, må det være et Dyp til å svare på det kallet. Hvis det er en hunger etter Noe, må dette Noe være et sted, ellers ville du ikke ha hunger etter Det. Skjønner?

¹⁰² Som jeg har sagt mange ganger. Før en fisk hadde en finne på ryggen, måtte det først være et vann for ham å svømme i, ellers ville han ikke ha noen finne. Før det var et tre som vokser i jorden, måtte det først være en jord, før det var et tre, fordi jorden måtte være først, for at treet skulle vokse.

¹⁰³ Nå, før det kan være en skapelse, må det være en Skaper, for å skape skapelsen. Ser du hva jeg mener? Nå, så lenge du lengter og hungrer etter å komme tilbake til Gud, så er det en Gud et sted, som kaller på deg, ser du, ellers ville du ikke hungrer. Det er en Skaper!

¹⁰⁴ Nå, hvis du . . . Det er et sted du kan krysse, hvor du ikke kan komme tilbake, men når du er der nede igjen, i den samme tilstanden som du var. Det viser bare at du *falt* fra nåden. Å falle fra er ikke *fortapt*. Jeg vil at noen skal fortelle meg hvor å falle fra er *fortapt*, og bevise det ved Bibelen. En frafallen er ikke fortapt, han er bare ute av fellesskapet.

¹⁰⁵ Israel falt fra, men de mistet aldri sin pakt, de mistet sin—sin lovprisning og glede.

¹⁰⁶ David mistet frelsesfryden da han tok Batseba, Urias kone, men han mistet aldri sin frelse. Han sa ikke “gi meg min frelse tilbake”, sa: “Gi meg tilbake *gleden* over min frelse.”

¹⁰⁷ Åh, det er så mye av denne legalismen i dag, “ikke rør, ikke smak”. Du gjør ikke ting på grunn av loviskhet.

¹⁰⁸ Jeg kom ikke til denne kirken i kveld på grunn av loviskhet. Jeg følger meg sliten, jeg—jeg—jeg har vært nervøs, jeg er opprørt,

jeg lurer på noe som ligger foran meg, hjertet mitt brenner, selv så mye at hjertet mitt flimrer. Jeg har en krampe, smerte, akkurat i dette øyeblikket, bare iler frem og tilbake, opp og ned gjennom *her*. Svak, nervøs, skjelvende; tar tak *her* og klemmer; tærne mine føles stramme i skoene. Jeg hadde lyst til alt annet enn å komme ned hit. Hvorfor kom jeg da? Fordi jeg elsker Gud. Leve eller dø, jeg må stå her for Ham. Det er ikke fordi jeg må. Han ville ikke bry Seg om jeg gjorde det eller ikke. Jeg ville . . . Hvis jeg døde, ville jeg gå til Himmelen, uansett. Men jeg kommer fordi jeg elsker Ham. Du tjener Gud fordi du elsker Ham, ikke fordi du bare må gjøre det. Fordi du elsker Ham nok!

¹⁰⁹ Jeg er ikke trofast mot min kone, fordi jeg er redd for at hun vil skilles fra meg. Jeg er trofast mot henne, fordi jeg elsker henne. Det er ingen annen kvinne i verden enn henne. Det er grunnen til at jeg er trofast mot henne. Ikke fordi . . . Hvis jeg gjorde en feil, og de trodde jeg gjorde noe galt, kom til henne, og sa: “Meda, kjære, jeg mente ikke å gjøre det.” Hun ville tilgitt meg for det, jeg vet hun ville. Jeg ville tilgitt henne; jeg elsker henne. Men jeg—jeg ville tilgitt henne; hun ville tilgitt meg. Men jeg ville ikke ha gjort det for alt i verden, jeg elsker henne for mye til det. Det er ikke fordi jeg ikke tror hun ville tilgi meg, det er tanken på at jeg elsker henne for mye til å gjøre det i utgangspunktet. Og så lenge jeg elsker henne slik, vil jeg aldri gjøre det; og hvis hun elsker meg slik hun skal, vil hun ikke gjøre det heller.

¹¹⁰ Og du elsker Herren av hele ditt hjerte, du trenger ikke å bekymre deg for disse tingene. Hvis du gjør en feil, synder du ikke med vilje, du har bare gjort noe galt. Ser du, du har sklidd tilbake. Sant, du var her oppe i fellesskap, du har falt ned igjen i dette slapset her nede igjen.

¹¹¹ Men hva er det? Det er akkurat som en—en ørn. En gang så jeg . . . her oppe i Cincinnati Zoo, jeg tok med Sarah og gikk ned dit. Hvis det er noe jeg har sett som gjør meg vondt, er det å se noe som er stengt inne.

¹¹² Jeg klarer bare ikke å se noe som er i et bur, selv små fugler. Og jeg vet at dere kvinner har disse små fuglene, la dem slippe ut.

¹¹³ Da jeg var en liten gutt pleide jeg å si: “Hvis jeg noen gang får en mulighet, når jeg blir en mann, vil jeg liste meg inn i hvert hus og slippe løs de stakkars, små skapningene.” Ja, sir. Jeg sa . . . Satt der oppe i den varme solen, og de sa: “Hah, hah, hah”, og kvinnen var ute i bakgården et sted og røykte en sigarett, og den stakkars lille fuglen satt der og ble grillt. Han kan ikke gjøre noe med det, han må bare sitte der. Og han ble ikke født for det! Jeg tenkte: “Åh, du, hvis jeg kunne liste meg opp dit og slippe ham ut, ville han ikke vært der så lenge.” Skjønner?

¹¹⁴ Jeg hater å se noe som er gjerdet inne. Jeg hater å se en mann som kaller seg *kristen*, som er holdt nede av en slags kirkelig

trosbekjennelse: “Jeg kan ikke si: ‘Amen.’ Jeg—jeg kan ikke tro på *Det*. Pastoren sier: ‘Ikke tro på *Det*.’” Åh, bevare meg vel! Du er født fri.

¹¹⁵ Hva med en stor ørn? Han er en himmelsk fugl. Han lever langt over skyene. Det er dit han drar om morgenen. Så høyt at ingenting annet kan følge ham! Ikke en annen fugl . . . den ville gå i oppløsning i luften hvis den prøvde å følge ham. Han er en spesiallagd fugl.

¹¹⁶ Og så hadde noen fanget ham i en menneskeskapt felle, han hadde fanget denne store ørnen og satt ham i dette buret. Og den stakkars karen . . . Jeg så på ham og hjertet mitt brant. Han så til den siden *slik*, og han visste ikke hvordan han skulle komme seg ut av buret. Han gikk bare denne veien, og han—han visste hvordan han skulle ta av, og han begynte å flakse med vingene. Her kom han, han slo hodet opp mot stengene og slo fjærene ut av armen sin, vingefjærene her, og over hele hodet, til det blødde. Han traff den stangen så hardt, at det slo ham rett tilbake på ryggen. Og han lå der og rullet med de slitne øynene, så opp mot himmelen: “Det er der jeg hører hjemme. Der er hjemmet mitt. Det er det jeg ble født for. Men, se her, mellom meg og der er det et bur. Vel, jeg vet ikke hva annet jeg kan gjøre, jeg bestemmer meg og her kommer jeg”, og “bang”, han for rett tilbake igjen.

¹¹⁷ Jeg tenkte: “Åh, du store, er ikke det forferdelig! Jeg skulle ønske de ville selge ham til meg. Jeg ville pantsatt Forden for å kjøpe ham, ser du, bare for å sette ham fri.” Ser du? Åh, det fikk meg til å føle meg så dårlig, den stakkars, store fuglen der, slo fjærene . . . Jeg tenkte: “Det er det frykteligste synet jeg noen gang har sett.”

¹¹⁸ Nei, jeg tar det tilbake, det frykteligste synet jeg noen gang har sett, er en mann som er født til å være en Guds sønn og deretter buret inne av en eller annen trosbekjennelse. Og han ser opp dit og ser en Gud som han virkelig ønsker å tjene, men han klarer bare ikke å gjøre det. De vil ikke la ham gjøre det, ser du, buret inne. Det er en forferdelig ting.

¹¹⁹ Ja, ja, søster, broder, hvem enn som har skrevet dette, hvis du har falt ned *her*, det betyr ikke at du er fortapt. Du er bare en ørn som har kommet inn i et bur, det er alt. Du er innesperret her nede i synd igjen. Du ønsker ikke å være der, det er grunnen til at du ser oppover. Slik er det: “Åh, broder Branham, jeg levde en gang der oppe, er det en vei hit?” Ja.

¹²⁰ Minner meg om en dag (åh, en liten gutt) jeg gikk rundt bak gården, og der var . . . noen hadde bundet en gammel kråke, for å holde ham unna kornet. Og den stakkars karen hadde omtrent sultet i hjel. Jeg kunne ikke vært så slem å gjøre det. Han bandt den gamle kråka i foten, og den karen hadde spist alt som var omkring, han kunne ikke få tak i noe annet. Bonden bare forlot ham. Og han var så elendig at han—han ikke engang kunne

reise seg. Bare han . . . Og kråkene fløy over og sa: “Kra, kra, kra.” Med andre ord, sa: “Kom igjen, Johnny Crow! Vintertiden kommer, la oss dra sørover!” Men han klarte det ikke, han var bundet.

¹²¹ Så en dag kom en viss kar forbi og så den stakkars kråka, så han bare gikk bort og tok tak i ham og løste ham og sa: “Kom igjen, gutt, du er fri.” Ser du? Og så da, før du visste ordet av det, fortsatte han å gå rundt.

¹²² Her kommer kråkene over og roper: “Kom igjen, Johnny Crow! Kra, kra, kra! La oss dra sørover, vinteren kommer. Du kommer til å fryse i hjel.”

¹²³ Hvis han kunne sett seg tilbake, han sa: “Klarer det ikke.” Ser dere, han hadde blitt så vant til å være bundet, ser dere, at han bare trodde at han fortsatt var bundet.

¹²⁴ Du tror kanskje at du også er bundet, broder, søster, som skrev dette spørsmålet. Du tror kanskje at djevelen har bundet deg der nede, men han lyver. Det var en gang en Mann som kom til jorden, Jesus Kristus, Guds Sønn, Han løste deg. Ikke tro på det; du trenger ikke bli der nede, nei, sir, du er fri. Det er riktig. Han døde i ditt sted for å ta bort dine synder. Bare tro på Ham, flaks med vingene og fly bort med resten av dem. Ikke bli i djevelens grøft. Nei, sir.

Nå. Vil du legge hendene på meg og sette meg fri fra det?

¹²⁵ Kjære søster eller kjære broder, ja visst, jeg ville lagt hendene på deg, men det ville ikke frigjort deg. Det som ville frigjøre deg, du er . . . er å forstå at du allerede er fri. Du er allerede løst. Du trenger ikke bekymre deg om å bli fri, du er allerede fri! Jesus satte deg fri. La deg ikke igjen legge under trelldommens åk. Du er så fri som du kan få blitt. Du trenger ikke være bundet. Å legge hendene på deg er bare en tradisjon. Vi kan gjøre det. Det, ja, jeg kunne gjøre det, men det ville fortsatt ikke sette deg fri før du tar imot det Han gjorde for deg; det er bare jeg som sier “Herre, jeg tror Det.”

¹²⁶ Vel, bare legg hendene dine på Ham ved tro, og si: “Herre, jeg tror Det”, opp kommer du. Det stemmer, bekjenn dine synder. Ser du: “Den som skjuler sine synder, vil ikke ha fremgang, dekker sine synder. Men den som bekjenner sine synder . . .” Det er der du får frihet og rettferdiggjørelse, når du er villig til å si: “Jeg har syndet, jeg har feil.” Det er det du sa her:

Jeg har falt, jeg har syndet. Jeg har gått helt feil! Er det noen mulighet for at jeg kan bli hel igjen?

¹²⁷ Absolutt! I det øyeblikket du ønsker Det, viser det at Gud slapp Livlinen ned for å plukke deg opp. Bare reis deg opp ved hjelp av Hans Livline av tro og bønn, kom deg opp til resten av ørnene slik som det, begynn å flakse bort. Det er riktig.

128 Ja, håndspåleggelse, det er—det er en flott ting, jeg tror på det. Jeg tror på håndspåleggelse, det gjør jeg virkelig. Men det er ikke det som gjør det. Jeg kunne legge hendene på folket, uke etter uke, og likevel ville det ikke hjelpe, før du tar imot det *Kristus* gjorde for deg. Det er bare min godkjennelse, å legge hendene på. De la hendene på de eldste. De gjorde disse tingene, det var deres godkjennelse innfor Gud, at de tilførte sin tro til det, de tilførte sin tro til det. Skjønner? Noen ganger, akkurat som ting . . .

129 Jeg blir så misforstått så mange ganger. Jeg—jeg har . . . i går kveld. Jeg klarer ikke å bestemme meg, og jeg—jeg vet ikke akkurat hvilken vei jeg skal ta. Jeg—jeg, meg selv, jeg klarer ikke bestemme meg, jeg—jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg håper det bare er den naturlige menigheten, eller den åndelige menigheten, rettere sagt, som sitter her, Jeg tror ikke at de tar opp dette, så jeg vil bare si det jeg ønsker. De . . .

130 Jeg ville ha en liten hjerte-til-hjerte-prat med dere, og jeg tror jeg bare gjør det, uansett. Jeg hadde skrevet en lapp her, med et skriftsted, om . . . Hvis jeg ikke gjorde det, skulle jeg snakke om *Endetidens evangelisering*, hva endetidsevangelisering er. Kanskje jeg sparer det til en annen dag. Jeg vil gjerne snakke med dere utfra mitt hjerte, bare fra dypet av mitt hjerte.

131 Jeg klarer ikke bestemme meg, jeg vet helt hvilken retning jeg skal ta. Jeg ønsker deres bønn. Disse små samtalenene her inne, om disse—om disse tingene, ga meg bare muligheten til å snakke til dere en liten stund. Noe annet jeg ønsker å fortelle dere. Jeg skjønner at vi er veldig nære noe. Nå, ikke misforstå meg, ikke gjør det. Skjønner?

132 En mann kom til meg her om dagen, og det fikk meg til å føle meg skikkelig dårlig. Jeg tenkte: “Jeg har vel ikke undervist så mangelfullt.” Skjønner? Han sa: “Broder Branham, om omtrent så mange dager er det meningen at jeg skal opereres, i løpet av de neste femten, tjue dagene.” Sa: “Tror du at Jesus vil være her, så jeg ikke engang trenger å ta den operasjonen?” Skjønner? Du skjønner, du misforstår Det. Ikke gjør det! Ser du, ikke gjør det. Jesus kommer kanskje ikke før om fem tusen år. Jeg vet ikke. Han kan være her allerede i kveld. Han kan komme i morgen. Jeg vet ikke når Han kommer, ingen andre vet. Ærlig talt, så vet Han det ikke engang Selv. Det var det Han sa. Ingen vet.

133 Men visste du at Paulus ventet på Hans komme hver dag? Johannes, på Øya Patmos, trodde han ville oppleve å se det. Irenaeus trodde sikkert at Han kom på hans tid. Alle de andre, Polycarp, Sankt Martin, gjennom alle tidsaldrene. Luther tenkte: “Nå må det være!” Wesley sa: “Dette er tiden.” Charles Finney, John Knox, Calvin, Spurgeon, hver og en av dem sa: “Dette er tiden!” Billy Sunday, videre frem til i dag her, alle sammen: “Dette er tiden!”

¹³⁴ Vi ser etter det. Vi vet ikke når tiden er inne. Jeg tror det er denne tiden, og jeg vil holde fakkelen høyt. Og hør, jeg . . . Forstå dette rett! Jeg ønsker å leve hvert øyeblikk av livet mitt og forvente å se Ham i neste øyeblikk, men jeg vil fortsette som om det ville være ti tusen år fra nå. Jeg vil fortsatt så frø, høste avlingen. Jeg ønsker å forkynne Evangeliet og fortsette akkurat som jeg alltid har gjort. Fortsette videre slik, med øynene løftet og våker; tar fram rensketrauet til . . . for å gjøre klar kornbuntene, hveten. Og neste år vil jeg så avlingen min igjen: “Herre, jeg trodde Du ville komme i fjor, men siden Du ikke gjorde det, kan Du komme i år. Så jeg høster inn avlingen min for å fostre opp barna mine. Hvis Du drøyer, vil de ha noe å spise; hvis Du ikke gjør det, vil jeg vente på Deg.” Slik er det, ser du, bare fortsett videre som normalt.

¹³⁵ Hvis jeg trodde Han ville komme i morgen tidlig, ville jeg i kveld forkynt det samme budskapet som jeg forkynner nå. Hvis jeg trodde Han ville komme i morgen tidlig, ville jeg ikke gått ut og solgt bilen min, jeg ville ikke gjort *dette, det* eller *hint*. Jeg ville bare fortsette som vanlig, for hvert øyeblikk ser jeg etter at Han skal komme. For det kan hende Han kommer bare for deg, det kan være din time i kveld. Kanskje det er min time i kveld. Jeg vet ikke. Men en av dem kommer til å bli vår time.

¹³⁶ Og hvilken forskjell gjør det om jeg bor her, eller jeg er gravlagt der borte? For hvis jeg allerede hadde sonet dødsstraff, ville jeg være der før enhver som lever. Det er riktig. “Jeg sier dette”, Andre Tessalonikerbrev, det 5. kapitlet: “Jeg sier dette med et Herrens Bud. Vi som lever og blir igjen til Herrens Komme, skal på ingen måte komme i forveien for dem som er innsovnet. For Guds basun skal lyde og de døde i Kristus skal først stå opp,” privilegiet til de som er døde, er at de vil komme frem først. Det er slik vi vet at det er for hånden, ser dere. “Deretter skal vi som lever og er igjen, bli forvandlet, i ett nu, på et øyeblikk, og skal bli rykket opp sammen med dem, for å møte Herren i luften.”

¹³⁷ Så hvilken forskjell gjør det om jeg døde på Noahs tid, om jeg døde på Abrahams tid, om jeg døde på apostlenes tid, om jeg døde for to uker siden, eller akkurat nå? Hvilken forskjell ville det gjøre? Jeg vil være der i ett nu, på et øyeblikk, jeg bare hviler inntil den tiden.

¹³⁸ Nå, samlingen vil bli hos Herren. Som Jakob, i det 49. kapitlet, han sa: “Når Sjilo kommer, og samlingen vil være hos Ham. Herskestaven skal ikke vike før . . . fra hans føtter, før Sjilo kommer”, taler om Juda, “og hos Ham skal samlingen være.”

¹³⁹ Nå, så mange mennesker venter på at en menighet, en stor gruppe mennesker skal bli rykket opp sammen, en kirke, en denominasjon med en eller annen trosbekjennelse skal rykkes opp. Slik er det ikke. Slik er det absolutt ikke.

140 Samlingen av folket, når Gud kaller Sin flokk sammen, tar Han kanskje to fra Jeffersonville, to fra Indiana, to fra Kentucky, to fra Mississippi. Det var nøyaktig det Han sa; ikke de ordene, men Han sa: “Det vil være to på en åker”, det er der dagslyset er, “Jeg vil ta en og la en være igjen. Det vil være to i en seng”, på andre siden av jorden er det natt: “Jeg vil ta en og la en være igjen.” Skjønner?

141 Samlingen av folket vil ikke være klanisk, for en gruppe *her*. Det vil bli en universell oppstandelse, en samling, og Bortrykkelsen vil skje på samme måte. Fordi Han sa: “Da en sovnet i *denne* nattevakten, en i *den* nattevakten, en i . . . videre ned til den syvende. Og så da Brudgommen kom, våknet alle, alle sammen, hele veien fra 1. Mosebok til slutten av Åpenbaringen. Alle sammen våknet, det er riktig, for å gjøre seg klare til å gå inn.”

142 Nå ser du, Han viser at alle de døde vil stå opp fra graven ved Hans komme, de rettferdige, Bruden, de sovende som er i graven vil stå opp i oppstandelsen. Så viser Han at menneskene som lever på jorden, det vil være en *her* og en *der*, det vil ikke være en gjeng med mennesker samlet i en liten gruppe. “For det vil være en på åkeren, eller to på åkeren, Jeg vil ta en og la en være igjen”, der kommer det en fra Menigheten, hvor det er dagslys. På den andre siden av jorden: “Det vil være to i sengen, Jeg vil ta en og la en være igjen.” Er det riktig?

143 Så samlingen vil være hos Kristus enten jeg er i Jeffersonville, om jeg er i Sverige, om jeg . . . Og hvor enn det er, vil samlingen være hos Hyrden. Skjønner? Og så vil vi sammen bli rykket opp i oppstandelsen, for å møte Herren i luften. Folk vil komme fra alle deler av jorden, som lever. Folk som er døde, og så videre, vil stå opp. Og sammen vil Menigheten bli rykket opp sammen, for å møte Herren i luften. Skjønner?

144 Hans Komme vil være verdensomspennende. Det vil ikke bare komme til Louisville. Det vil ikke bare komme til baptistene, til presbyterianerne. Det vil bli “de rene av hjertet skal se Gud”, og oppstandelsen og samlingen skal være fra alle steder.

145 Og nå, når kommer det? Kanskje i kveld, kanskje i morgen, kanskje i år, kanskje om femti år, kanskje om hundre år, kanskje om tusen år til. Jeg vet ikke. Ingen andre vet det. Men la oss—oss, du og jeg, leve i kveld, som om det skulle skje i kveld.

146 Men nå, ved å gjøre som du sa det: “Jeg—jeg har en operasjon.” Vel, hvis du må ha en operasjon, du ikke har troen på utfrielse, så gå i gang og ta operasjonen din.

147 Hvis jeg skulle kjøpe en—en . . . Noen kom og skrev en beskjed til meg her om dagen, og sa: et—et flott brev, og sa: “Broder Branham, jeg vet ikke hva jeg skal gjøre.” Sa: “Jeg og min kone har vært så trofaste mot Gud som vi kunne være. Vi

har oppdratt barna våre.” Og sa: “Nå, det jeg lurer på”, sa, “vi har . . . vi har spart opp til en gård, kjøpt en gård.” Og sa: “Som vi elsker den! Det er en kilde der; det er en—en bekk som renner gjennom stedet.” Det var ute i Oregon. Og sa: “Vi hører at du kommer til Oregon. Jeg skal fortelle deg hva vi har bestemt oss for å gjøre. Vi vet at . . . Vi tenkte vi skulle spare den til barna, for ingen av dem er kristne.” Sa: “Vi tenkte at vi skulle spare den til dem, siden de må bli her for å gå gjennom trengselen, og spare den til dem og la dem ha noe, for vi tror at vi vil være i Bortrykkelsen. Derfor vet vi ikke hva vi skal gjøre med den, så kanskje når du kommer, vil vi bare overlate gården til deg, ser du, og så kan du gjøre hva du vil med den.”

¹⁴⁸ Jeg skrev tilbake, jeg sa: “Så omtenksomt det er av deg å tenke på barna dine.”

¹⁴⁹ Sa: “Jeg og mor drar ut dit, om kveldene.” Sa: “Jeg er klar for å pensjonere meg, og”, sa, “vi koser oss når vi går omkring på gården, og ser på kilden og står der ute og priser Gud.”

¹⁵⁰ Jeg sa: “Fortsett med å gjøre det, lev akkurat på den måten, fysisk, materielt. Bare fortsett videre til Han kommer. Ser du, bare fortsett å bo her, fortsett videre til Han kommer.”

¹⁵¹ Planlegg, fortsett, gjør det: “Om Herren vil! Om Herren vil! Jeg vil gjøre *dette*, om Herren vil.” Han kan komme før den tid. [Tomt område på lydbåndet—Red.] Men bare fortsett videre som du gjør inntil . . . Men hold sjelen din trimmet, for Han kan komme når som helst. Ser du, vær rede. For, du skjønner, Han kan komme for *deg* når som helst, hvilket som helst sekund, ved neste hjerteslag, ved neste åndedrag, kan Han komme for deg. Men bare fortsett å gjør det du vil, så lenge det er sant og anstendig og hederlig, fortsett og gjør det.

¹⁵² Nå vet vi at vi står overfor noe. Jeg vet det; du vet det. Jeg—jeg—jeg vet ikke hvilken retning jeg skal gå. Husker dere for omtrent fire år siden, i Chicago en dag, Herrens Ånd kom over meg, og jeg sa: “Det var det! Og vekkelsen er over, og Amerika har forkastet sin mulighet.” Det er på lydbånd. “Og det blir ikke flere. Hun har forkastet sin siste mulighet.”

¹⁵³ Jeg vil at dere skal følge med. Er det noen som vet hvilken dag det var, på lydbåndet? Vi har det. Leo og Gene har det. Jeg hørte det her for ikke lenge siden. Boze skrev det i avisen sin. Og så bare se på hva som har skjedd siden da, ser dere, vekkelsen har stoppet.

¹⁵⁴ Jeg sa det over ved—ved Blue Lake her om kvelden, og en liten kar kom tilbake neste morgen, og sa: “Broder Branham kan si at pinsevennene er ferdige, men ikke jeg! Ære være Gud! Halleluja”, og fortsatte videre. Ser dere, men den lille fyren visste bare ikke hvilken ende av hornet han blåste fra. Ser dere, han forstår ikke. Ser dere, han skjønner ikke. Det er helt i orden, begeistret, det er helt i orden.

155 Men se deg rundt! Hva gjør de? Hva er i veien med folket? Hva har skjedd med vekkelsen? Hva har skjedd med Billy Graham, Oral Roberts, resten av dem? Hvor er det vekkelse? Den er ferdig! Røyken har lagt seg. Frøene er sådd. Møtet er over. Ildene er utsløkt. (I det gamle templet i Roma, i vesta, når ildene ble slukket, gikk kjøpmennene hjem, ved alterene.) Så vi ser at det ikke er noen vekkelse lenger. Entusiasmen er ikke der.

156 Så tenker jeg på elven i 1936, jeg tenker på det Han sa. Hva skjedde der? Mange av dere vet det. Jeg var bare en gutt, og døpte min første dåp da Herrens Engel kom ned og sto der borte der jeg var. Noen mennesker sa: “Du så det ikke.” Så beviste vitenskapen at det var slik. Skjønner? Skjønner?

157 Nå, hva sa Han der? “Som det var, som døperen Johannes ble sendt som er forløper for Kristi første komme, skal ditt Budskap være en forløper for det andre Komme.”

158 Jeg har sett det over hele jorden, det gikk verden rundt. Omtrent bare over natten, brøt det ut vekkelsener overalt. Vekkelsesilder brant overalt, det har vært den største vekkelsen vi noen gang har kjent til. Men var det noe før det? Absolutt ingenting! To uker før det, hørte jeg en mann holde en tale i New Albany, som sa: “Folk pleide å tro på den larmen fra—fra vekkelsen, slik som Billy Sunday og dem.” Sa: “Vi vet at det ikke kan være mer av det. Folk vil ha konkrete bevis; det finnes ikke noe slikt!” Da de larmet og bråkte om dette, brakte Gud på samme tid den største vekkelsen vi har hatt siden de tidlige århundrene, flere mennesker er blitt frelst: millioner.

159 Statistikken viser at en manns budskap varer i tre år, hvem som helst av dem, så lever han på sitt omdømme resten av tiden, til Gud kaller ham. Nå, det har vært siden Kristus, Hans var tre og et halvt, ser dere. Og viser det hele veien igjennom, Spurgeon, Knox, Calvin, hele veien igjennom, det viser at tre til tre og et halvt år er grensen for en manns tjeneste. Resten av det . . . Lyset hans er brent, han lever på sitt tidligere omdømme. Hvis han har vært ond, følger hans—hans gjerninger ham; hvis han har hatt rett, følger gjerningene ham. Det er alt.

160 Nå, hva betydde det? Jeg har forkynt for denne menigheten her og fortalt dere at “jeg trodde det kom en viktig person”. Jeg tror og har fortalt dere at “jeg tror at Skriften støtter at det vil komme en budbærer til den siste menighetstiden”. Jeg tror det. Jeg har ventet på at den personen skulle dukke opp, jeg har fulgt med hele tiden.

161 Og jeg ser en mann reise seg, jeg hører om ham, en stor mann får suksess, jeg legger merke til at budskapet hans er langt unna Bibelen. Jeg ser ham havne bak i en krok. Skjønner? Jeg ser en annen reise seg, flyr opp der ute, men han kommer ikke blant ørnene, han holder seg blant de denominelle kråkene. Blir *her* nede, organisasjonen hans og en annen bringer inn

flere medlemmer og så videre. Jeg følger med på det, jeg ser at det dør ut.

¹⁶² Jeg tenker: “Gud, hvor er den som skal gjenopprette fedrenes Tro til barna? Hvor skal Frøene bli plantet? Hvor er det hen? Hva skal skje?”

¹⁶³ Nå, det kommer til dette. Hvis—hvis det Budskapet nede ved elven den dagen, hvis det var det, er Herrens Komme for hånden, det er nesten her. Hvis ikke, er det stille før stormen. Jeg vet ikke. Han har ikke åpenbart det for meg. Jeg prøver å tenke etter: “Var det Hans offisielle Budskap? Var det alt Han ville at jeg skulle si? Var det da Han ga oppdraget? Var det alt? Hvis det er det, er vi virkelig, virkelig nære. Det er senere enn du tror. Hvis det ikke var det, er det stille før stormen.

¹⁶⁴ Nå, noen skrev til meg her for ikke lenge siden, og spurte meg, sa: “Hvis du ikke tror at menigheten går gjennom Trengselsperioden, hva med Åpenbaringen 13, som sier at de seiret ved Lammets Blod og sitt vitnesbyrd?” Personen stilte det spørsmålet. Jeg undrer. Er du klar over at de tre første kapitlene i Åpenbaringen handler om Menigheten i Menighetstiden? Det er Trengselsperioden, ikke Menighetstiden; Menigheten borttrykkes og går opp i det fjerde kapitlet i Åpenbaringen, kommer ikke tilbake før det 19. kapittel, når Den kommer med Jesus. Det er riktig. Det er i Trengselsperioden, har ikke noe med Menigheten å gjøre i det hele tatt.

¹⁶⁵ Alle disse store løftene, om store ting som du har sett i Bibelen, som hva som kommer til å skje, det er over i det jødiske riket, ikke her blant hedningene. Jeg tror at de vil samle seg ved denne ene som skal komme å gjenopprette folkets Tro, som er lovet. Og den eneste måten jeg kan forstå det på, fordi Han sa: “Umiddelbart etter dette Budskapet, at jorden vil bli brent med varme, ild.” La meg bare lese det for dere mens vi er her, og se hva Det står.

¹⁶⁶ Og nå dette lille budskapet om Riket, kanskje jeg kan forkynne det neste søndag morgen, om Herren vil, ser dere, og om Herren vil.

¹⁶⁷ Se nå her, her er Johannes' komme, Malakias 3:

Se, Jeg . . . sender Min budbærer for Mitt . . . sender Min budbærer, og han skal berede veien for Mitt ansikt. Herren som dere søker, skal brått komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere med glede lengter etter. Se, han kommer, sier Hærskarenes Herre.

¹⁶⁸ Ser dere det? Malakias 3. Matteus nå, se Matteus det 11. kapittel, og hør på dette, og det 6. verset. La oss lese nå Mala- . . . Matteus 11, Jesus taler. Og la oss nå begynne med det 11. kapitlet:

Da Jesus var ferdig med Hans, å befale de tolv disiplene Sine, dro Han derfra for å undervise og forkynne i byene deres.

Og mens Johannes satt i fengselet, hørte han om Kristi gjerninger. Derfor sendte han to av disiplene sine,

og spurte Ham: Er du Den som skal komme, eller skal vi vente en annen?

169 Ser du dysterheten til profeten? Han visste at noe skulle skje, men han var ikke sikker på hvor det var, ser dere, ser dere, nøyaktig hva som skjedde. "Er Du Han?" etter at han hadde bekjentgjort Ham.

Og Jesus . . . svarte dem: Gå og vis Johannes alt dere hører og ser:

Blinde ser . . . lamme går, spedalske blir rensset . . . døve hører. Døde blir vekket opp, og evangeliet blir forkynt for fattige.

Og salig er den som ikke tar anstøt av Meg.

Da de var gått, begynte Jesus å tale om Johannes til folkeskaren, . . . (Hør nå!) . . . hva dro dere ut i ødemarken for å se? Et siv som svaier i vinden? (Nei, det var ikke Johannes, ingen kompromiss hos Johannes.)

. . . hva dro dere ut for å se? Et menneske kledd i fine klær? (Med andre ord, kragen snudd, vet dere, og lærd og stor mann) Sannelig, de som bærer fine klær, er i kongenes hus. (Den som kysser babyen, og vier de unge, og begraver de døde, og du vet, eller går sammen med kongene. Det er den typen, han kan ikke håndtere et tveegget Sverd. Skjønner?)

. . . Nå, hva dro dere ut i ødemarken for å se? En mann og hans klær, og som svaier i vinden?

. . . Et menneske kledd i fine klær? Sannelig, de som bærer fine klær, er i kongenes palasser.

Men hva dro dere ut for å se? En profet? Ja, sier Jeg dere, og mer enn en profet.

170 Følg med! "For dette . . ." Hør nå, dette er Jesu Egne Ord:

Det er om Ham dette er skrevet: Se, Jeg sender Min budbærer foran Min Tro, og han . . . ansikt, og han skal bane veien for deg.

171 Se nå på Malaki 3:

Se, Jeg . . . sender Min budbærer, og han skal berede veien foran meg: . . . (Malaki 3, ikke Malaki 4.)

172 Se nå på Malaki 4:

For, se dagen kommer, brennende som en ovn. Alle de overmodige, ja hver den som lever i ugudelighet, skal

bli som halm. . . . Dagen som kommer, skal sette dem i brann, sier Hærskarenes HERRE, . . . det blir ikke rot eller gren igjen (det er om Trengselen og ødeleggelsen, ser dere, som kommer).

Men for dere som frykter Mitt navn, skal Rettferdighetens Sol gå opp med legedom i sine vinger (Herrens komme). Dere skal gå ut som . . . dere skal gå ut og hoppe lik kalver som er gjødde på båsen. (Det er som å gå ut på beite, gå ut.)

. . . dere skal trampe ned de ugudelige; for de skal være støv under deres føtter på den dagen Jeg gjør dette, sier Hærskarenes HERRE.

¹⁷³ Med andre ord, de rettferdige skal trå på asken, når de vender tilbake med Kristus til jorden. Når du ser disse menneskene, hovmodige, arrogante, fulle av forakt, som stikker nesa borti alt, og likevel hevder å være kristne, de er ikke annet enn aske. Det er alt. Det er hva Skriften sier. Skjønner? Følg med nå.

Husk . . . loven til Moses, Min tjener, den som Jeg bød . . . ham på Horeb for hele Israel, med lover og dommer.

Se, Jeg skal sende dere profeten Elia før den store og fryktinngytende HERRENS dag kommer.

Rett før den Dagen, Herrens gjenkomst, vil Elia komme først.

¹⁷⁴ Ja vel, husk, ennå i fremtiden. Nå, det kunne ikke ha vært Johannes' komme. Han var Elia, men han kommer fem ganger nå. J-e-s-u-s, t-r-o, n-å-d-e. Ser dere, fem er tallet for "nåde". [På engelsk har alle disse ordene med bindestrek fem bokstaver.—Ovs.] Elia dukker opp fem ganger: en gang som Elia; som Elisa; som Johannes; på slutten av hedningetiden; og over med Moses til jødene. Fullkomment tall, den fullkomne profet, fullkommen budbærer, kompromissløs, modig. Ser dere? Legg merke til:

. . . Jeg skal sende til dere Elia . . . før Dagen kommer, den store og fryktinngytende Herrens dag:

Han skal vende fedrenes hjerter til barna, og barnas hjerter til fedrene, så Jeg ikke skal komme og lyse jorden i bann.

¹⁷⁵ Ser dere, ikke det første kommet i introduksjonen; det var Johannes, fordi jorden brant ikke som halm, de rettferdige gikk ikke ut på de ugudeliges aske. Men like før dette skjer, vil Elisa komme. Og hva vil han gjøre? Gjenopprette barnas Tro tilbake til fedrene, Bibelens opprinnelige Tro.

¹⁷⁶ Når jeg ser en mann dukke opp, tenker jeg: "Det må være ham. Her er en mann, blir stadig mer berømt, se på ham, menighetene samler seg." Hva gjør han? Er milevis utenfor Bibelen. Hva gjør han? Flyr rundt, lufta går ut og ned går han. Ser dere: "Har en ytre form for gudsfrykt og fornektet dens

Kraft.” Fornekter Troen, tror ikke på Bibelen, sier, holder fast ved trosbekjennelser, denominasjoner, får denominelle barn. Det er nødt til å falle. Der går han rett tilbake.

¹⁷⁷ Hvor er han som skal så de Frøene som frembringer Endetidsmenigheten? Hvor er det modne Frøet, den lovede Elia? Og umiddelbart etter hans tid, skal den store Trengsel sette inn og brenne jorden.

¹⁷⁸ Og så ved Menighetens og Brudens tilbakekomst, skal Bruden og Kristus gå ut på deres aske, i Tusenårsriket, når jorden er rensset med ild. Og der skal de regjere. Og hedningene som aldri har hørt Evangeliet, skal oppstå i den tiden, og Guds sønner vil bli manifestert. Hvis han skal regjere, må han ha noe å regjere over, han har et domene. “Og de styrte og regjerte med Kristus”, og Kristus regjerte med en jernstav over nasjonene. Så Evangeliet . . . Da vil de manifesterte Guds sønner ha nøyaktig samme myndighet som Han hadde da Han var her, ser dere, Tusenårsriket vil komme under dette Regjeringsstyret, ser dere, på asken.

¹⁷⁹ Så jeg har ventet på noe. Har det gått forbi oss i ydmykhet, og vi har gått glipp av det? Er det over, og er menigheten latt tilbake i sine synder? Hvis det er slik, er det senere enn du tror. Hvis ikke, så kommer det en med et Budskap som er på linje med Bibelen, og et raskt arbeide vil gå jorden rundt. Frøene vil spres i aviser, i lesestoff, inntil ethvert forutbestemt Guds Frø har hørt Det. Ingen av dem vil komme uten at Faderen har dratt dem, og hver og en som Faderen har dratt, skal høre Det og komme. Det vil si, de forutbestemte Frøene vil høre Ordet.

¹⁸⁰ Så når det finner sted, blir det en samling. Og Jesus skal komme til syne, og Menigheten vil reise opp fra hele jorden slik, i oppstandelsen.

¹⁸¹ Vil det bli som da Johannes kom, og selv ikke de utvalgte disiplene visste det? De sa: “Hvorfor sier de skriftlærde at Elia først må komme?”

¹⁸² Han sa: “Han har allerede kommet, og dere visste det ikke.” Men sa: “De gjorde det de sa de ville gjøre mot ham.” Budskapet hans var så raskt, se, til hele Israel, og det skjedde bare på en liten pla- . . . to—to små steder: like nedenfor i Jerusalem og der, eller nede i Aion hvor Johannes gikk for å døpe, og rett nede ved elven der han døyte, der elven tørket ut. Kun seks måneder, og hele presentasjonen av Messias var utført. Ser du?

¹⁸³ Har vi oversett noe? Er det senere enn vi tror? Dette er en hjerte-til-hjerte-prat nå. Dette er, bare i kveld, bare for å . . . Ja, dette er bare—bare en samtale mellom oss her. Er det senere enn du tror? Var det faktisk det Budskapet der ved elven den dagen? Har det gått forbi, og folket har gått glipp av Det? Er det Det? Da er det virkelig senere enn vi tror. Når vil det skje? Jeg vet ikke. Kanskje i kveld. Kanskje om femti år til. Jeg vet ikke når det vil

skje, jeg vil bare fortsette videre slik jeg gjør nå. Vel, hva er det? Ser jeg etter noe?

184 Jeg hadde en merkelig drøm i natt, den har plaget meg hele dagen. Vanligvis drømmer jeg ikke så mye. Men jeg hadde en drøm . . .

185 Jeg dro overalt, og vanligvis ville jeg forkynne Budskapet klart og tydelig, og jeg ville se en her og der gripe Det. Jeg dro tilbake igjen og forkynte Budskapet klart og tydelig, og de satte nesen i sky og gikk bort. Hva er i veien? Har de syndet bort sin nådesdag? Har den siste kommet inn? Er det over? Venter vi bare på ødeleggelsen? Er alle disse små krigene som reiser seg slik, bare forberedelsen?

186 Noe er i ferd med å skje. Før det skjer, vil Menigheten være borte. Jeg er helt uenig i at Menigheten vil være i Trengselen! Hvordan kan du få et bilde til å ikke samsvare med et motbilde? Skjønner? Noah var i arken før en dråpe vann falt. Lot var ute av Sodoma før ilden noen gang falt. Skjønner? Jesus sa: "Som det var i de dager, slik skal det være ved Menneskesønnens komme." Menigheten trenger ikke gå gjennom dommen, den er allerede i Kristus.

187 Det vi trenger er en fullkommengjøring av de troende. De troende forstår ikke, ser dere, de begynner å . . . De vet bare ikke hva de skal tro, skjønner. Nå er vi . . .

188 Hvis det er riktig . . . Hvis det ikke er det, kommer det noe ganske raskt, det kommer til å bli et varsel. Jeg følger med, jeg vet ikke hvilken retning jeg skal gå.

189 I natt drømte jeg en drøm. (Så avslutter jeg.) Jeg drømte en drøm, noe merkelig . . .

190 Jeg lå der og snakket med min kone, om den komm- . . . Vi hadde nettopp bedt, og jeg . . . Noen, lille Dallas, hadde ringt om at han hadde stukket noe i øret sitt, og jeg gikk inn . . . Blødde, og han måtte raskt til legen. Og jeg gikk inn for å be, og Den Hellige Ånd sa: "Det er helt i orden." Ser du?

191 Her kom han, det er helt i orden. Legen sa: "Ja, jeg tenkte du skulle ha . . ." Sa: "Du har skadet trommehinnen, sprakk, og det renner blod ut av den, og det er alt." Bare helt . . . Neste gang vi gikk—gikk tilbake, sa han ingenting om det. Vet ikke hva, ser dere, ingen infeksjon, ingenting. Skjønner?

192 Så da hadde noen ringt, og jeg gikk inn i rommet og ba. Omtrent en dag senere, ringte de opp og sa: "Det er helt over. Helt fint! Fortsett videre!"

193 Og jeg snakket med kona, jeg sa: "Kjære, i omtrent et år og fire måneder har jeg knapt visst hvilken vei jeg skal ta." Jeg sa: "Jeg vet ikke hva." Hun sa . . . Vi snakket om det. Jeg sa: "Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre, jeg står og lurer. Ser vi etter . . . Vil

denne ene Guds store profet . . . komme på scenen for å rope det høyt og tydelig? Blir det offentlig kjent?”

¹⁹⁴ Jeg tenkte: “Det er i strid med Skriften. Nei, er: ‘Han kommer i den stunden dere ikke tenker.’” Skjønnere? Og jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Har vi oversett det? Jeg tenkte: “Jeg vil ikke henge rundt her hjemme.” Jeg tenkte . . . Og jeg håper ikke dette blir tatt opp; hvis det gjør det, ødelegg båndet eller legg den til side. Skjønnere? Nå, han sa, hvis . . . Jeg sa: “Hvis dette er det, er vi nærmere enn vi tror.”

¹⁹⁵ Det er én ting som må . . . som kommer til å skje. Enten må det skje noe med meg nå. Og jeg forstår ikke hvorfor Han ikke bare lot meg reise, da jeg satt der på den benken her om dagen, da, ser dere, hvis det ikke er noe mer å gjøre. Hvorfor? Hvorfor reiste jeg ikke? Hva skjedde? Er det noe mer å gjøre? Jeg tenkte: “Vel, hvis det er mitt Budskap, vil folket rynke på nesa av Det.”

¹⁹⁶ Så er det Noe som kaller meg til misjonsmarkene i utlandet. Jeg hører kallet over havet, det kommer inn fra overalt.

¹⁹⁷ Et brev kom inn her om dagen, broder Ligger skriver en—en bok om Durban-møtet. Han sa: “Det har aldri blitt sett noe lignende. Afrika har aldri hatt en slik rystelse. På en eneste kveld, ble dette mørke landet Afrika rystet som de aldri har blitt i hele sitt liv.” Det stemmer, nede blant hedningene.

¹⁹⁸ Jeg kikket der nede, jeg så de stakkars negrene, dyrebare mennesker, så hvordan folk behandlet dem som . . . verre enn slaver. Så en liten gutt der som . . . og jeg . . . jobbet der, og jeg sa . . . Den gutten, dere bare . . . Dere kvinner kunne ikke gjøre så mye på to dager [Tomt område på lydbåndet—Red.] eller tre dager, så hardt dere kunne jobbe, som den gutten måtte gjøre på en dag. Han sov på en halmmadrass ute i et lite vaskerom, omtrent fire fot langt og fire fot bredt, krøllet seg sammen der. Og han fikk ett pund i måneden, det er to dollar og åtti cent. Og han fikk ikke engang nok til å spise fra bordet, ett spann med maismel; en tredjedel av det, frokost; en tredjedel av det middag; og den siste tredjedelen den kvelden til kveldsmat. Jobbet til klokken ti, eller elleve, tolv; står opp neste morgen, tar vare på babyen og alt annet, og pusser trappene og polerer sjefens bil. Og den store, tykke moren gjør ikke annet enn å sitte der og klikke med neglene og drikke te, lat, ikke noe bra.

¹⁹⁹ Den stakkars gutten måtte jobbe som bare det. Han hadde en hoste, og han så ut som han hadde en slags forkjølelse, som en “Hauh, hauh, hauh.” Og en dag kikket jeg bort der, jeg sa: “Har du aldri den gutten . . . Hvorfor tar du ham ikke med på møtet?”

²⁰⁰ “Han er en kafir.” [Tomt område på lydbåndet—Red.] Det betyr “negerpakk”. Ikke rart de blir rasende over det navnet. Det ville jeg ha blitt også. Den mannen er min broder. Og der er han. Han er ingen slave. Fargen hans har ingenting med det å gjøre. Han er broren min. Og der var han på den måten.

201 Jeg gikk ut, jeg kalte ham “Thomas”. Gutten kunne tre språk. Og jeg sa: “Thomas?”

202 Han snudde seg, falt på kne og løftet hendene, sa: “Ja, mester.”

203 Jeg sa: “Kom deg opp. Jeg er ikke din mester, jeg er din bror.” Jeg la armen rundt ham. Han så på meg slik, og store tårer kom nedover kinnene hans. Jeg sa: “Thomas.”

204 Og Den Hellige Ånd kom og det var en visjon. Jeg fortalte ham noe. Og han sa: “Ja, mester. Det er sant. Det var akkurat det det var.”

205 Jeg sa: “Thomas, hosten har forlatt deg, du vil aldri ha den noe mer.” Og det hadde han ikke.

206 Folk la penger i lommen min, jeg hadde omtrent hundre og åtti av disse *pund* sedlene (tilsvarende to dollar og åtti cent.) Og jeg var redd for å gi det til ham; redd for at sjefen skulle finne ham med det, at de ville tro at han hadde stjålet det, og så ville de slå ham i hjel. Så jeg—jeg sa til sjefen, jeg sa: “Jeg—jeg elsker den gutten. La meg gi ham litt penger.”

“Å nei! Nei! Du vil skjemme ham bort.”

207 Jeg sa: “Du er ganske bra bortskjemt.” Skjønner? “Hva henger du rundt her for? Og du gjør ingen ting. Den gutten gjør alt arbeidet, og du lar ham halvveis sulte i hjel. Han har en—en mor som er blitt enke og en syk søster, og så lar du ham få en dollar . . . to dollar og åtti cent i måneden.” Jeg sa: “Du vil høste for det en dag! Det er to millioner hvite og rundt hundre millioner fargede. Dere vil få et opprør.”

Sa: “Ikke fortell det i Amerika, det som skjer her.”

208 Jeg sa: “Hvem skal be meg om å tie stille? Bare Gud.” Sa: “Ikke rart at folk får et kompleks, når de blir behandlet slik.” [Tomt område på lydbåndet—Red.] Slik er det. Og jeg forsvarte dem.

209 En dag kom et par prester, med snudd krage, liten bart, opp til Rhodesia.

210 En ung, uerfaren pilot fløy meg inn i en av de tropiske stormene, så fløy vi to miles høyt opp i luften, så det ut til, ble kastet rundt. Vi visste ikke om vi var opp eller ned; flyet snurret rundt og rundt og rundt. Og til slutt det . . . Vi visste ikke om det gikk ned eller opp. Og til slutt kastet det oss over stormen. Og jeg var så uvel da vi gikk av!

211 Et par av disse forkynnerne, pinseforkynnere, satte seg i en bil og kjørte meg videre ned til Pretoria. Jeg kom ned fra Sør-Rhodesia; og jeg kom ned dit, og jeg var syk ennå. Og broder Baxter som satt der, syk, og Billy Paul, syk. Og her kjørte vi rett ned gjennom et inngjerdet område; det er der de fargede menneskene som gjør noe, må forlate sin stamme, en eller annen

stammesynd, og de kommer inn der. Og de lar dem ikke komme inn i byen, så de lever bare under blikkplater eller noe de kan, veldig skittent og slikt, er sant. Og de kjørte ned gjennom der, og jeg så et skilt der det sto: “Tjue miles i timen.” Og disse mennene kjørte i sekstifem miles i timen. De stakkars gamle mødrene løp ut der og grep de små babyene, små ungene, nakne, der ute på gaten, og fra omtrent to år opp til fem eller seks; grep tak i de små krabatene og skrek. Det var like før han drepte fire av dem på en gang.

212 Jeg banket ham på skulderen, jeg sa: “Hei! Hva er det du driver med?”

Han snudde seg og sa: “Hva sa du?”

213 Jeg sa: “Jeg sa: ‘Hva er det du driver med?’ Få ned farten på den der!”

Sa: “Vi har fått ordre om å få deg dit i tide.”

214 Jeg sa: “Jeg gir deg ordre om å stoppe den.” Og han sa . . . Jeg sa: “Har du ingen medfølelse for disse menneskene?”

“Hvilke mennesker?”

Jeg sa: “De små babyene der ute du nesten kjører over.”

Sa: “Det er Kaffirer!”

215 Jeg sa: “Skam deg! Kaller du deg selv en kristen?” Jeg sa: “Vet du ikke at den moren ville tenkt like mye på babyen sin, hvis du hadde drept den, som din mor ville ha tenkt på deg?” Jeg sa: “Hun kan være uvitende og ulærd, men en mors kjærlighet roper ut etter babyen sin. Du har ingen rett til å gjøre noe slikt. Og du kaller deg selv . . .” Jeg sa: “En annen ting, det skiltet sa ‘tjue miles i timen’, min Bibel sier, ‘Gi Cæsar det som tilhører Cæsar.’” Og han bøyd hodet. Jeg sa: “Senk farten ned til tjue miles i timen og behandle disse menneskene som om de var din bror.” Jeg sa: “Skam deg, noe sånt.” Åh, du, de ble rasende som frosker som spiser dyrehag! Men det spilte ingen rolle, jeg fikk virkelig sagt det jeg mente.

216 Og vi gikk rundt der og folk visste at jeg var for dem, for å gi dem Evangeliets Budskap. Og Gud . . .

217 De kom inn der, og blandet dem sammen, og plasserte de hvite over på den ene siden, og de fargede, og der kunne de fargede ikke engang snakke ett ord til dem, eller noe. Den Hellige Ånd gikk ut der og pekte ut de syke og de plagede og de vanføre og helbredet dem, og lot *dem* sitte over her i deres store mindreverdigthetskompleks som var bygd opp der borte. Viser hvordan Gud handler med de ydmyke i hjertet!

218 Nå, dette er en person som ikke har mottatt Budskapet ennå, og han skriver den boken.

219 Nå, hva skal jeg gjøre? Saken, hva skal jeg . . . Skal—skal jeg dra tilbake dit? Nå, hvis Gud kaller meg til evangelisering,

så kan jeg ikke være Hans seer og evangelist på samme tid. Du bare . . . det . . . Tjenestene kan ikke blandes, jeg—jeg bare . . . Jeg kjemper mot vinden. Hvis jeg skal være en evangelist, må jeg være en evangelist. Hvis jeg skal være Hans seer, vil jeg trekke meg tilbake til fjellene et sted og holde meg borte; ingen menighet, ingen forsamling, før jeg hører fra Herren; og tramper ut og gir Det, og tramper tilbake igjen. Skjønner? En av disse tingene, det veies på vekten. Eller ellers er det over. Må bare være en av de tre tingene, for meg. Budskapet er fullført, ellers så må jeg få gjøre en av disse to tingene. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre.

220 I natt drømte jeg en drøm, og jeg drømte at jeg skulle på et møte, og jeg har aldri sett en gruppe mennesker som det! De var samlet på en slags stor stadion, så vidt jeg kunne se. Og noen kom for å hente meg, det var ikke Billy, og han brakte meg ned. Og jeg hadde vært i rommet og bedt, og jeg kom til . . . under salvelsen; litt som det vi kaller, for å få dere til å forstå, som et gir hvor jeg kunne føle at skjelnegaven ville bli virksom. Og på veien ned begynte en kar å snakke med meg, og da han gjorde det, forsvant skjelnegaven. Jeg kunne ikke føle den. Og så prøvde jeg å trekke meg inn i det igjen; jeg klarte det ikke. Jeg klarte det ganske enkelt ikke. Og jeg ble sliten.

221 Og jeg begynte å se på folkemengden som samlet seg. Og mens jeg så på, sa jeg: “Vel, jeg har en tekst i hodet om at jeg vet at de organisasjonene og måten de behandlet disse menneskene på, da kommer jeg til å forkynne det Evangeliet akkurat slik for dem så godt jeg kan.” Og da jeg gikk til plattformen, forlot det meg.

222 Ingen skjelnegave, ikke en av disse budskapene; og jeg sto der, og folket ventet fortsatt. Og jeg sa: “Hva skal jeg gjøre?”

223 Og Noe sa: “Bare fortsett. Bare fortsett, ser du”, det blir tilveiebrakt når jeg kommer dit. “Bare fortsett videre.” Ser du? Da var jeg rett der på plat- . . . og jeg våknet.

224 Det kan være fordi jeg tenkte på det, at jeg drømte en slik drøm. Det kan være det. Det kan være at drømmen er åndelig. Jeg vet ikke. Jeg har ingen tyding av den, jeg—jeg vet ikke hva den betyr. Jeg kan bare ikke fortelle dere det, og jeg—jeg vet ikke hva det er. Men uansett hva det er, så står jeg ved et veiskille et sted. Ser du? Det er noe, noe et eller annet sted.

225 Og jeg—jeg kan si en ting, og jeg blir så misforstått. Eller sier det på *denne* måten, jeg . . . det er på den *ene* eller *andre* måten, noen ser det bare fra den *ene* siden. Og slik er det, du sier noe rett mot et punkt, og en hører Det på *denne* måten, så forteller han en annen og lener seg litt lenger, og neste lener seg litt lenger, neste litt lenger, da har Det kommet helt ut av retning. En hører Det på *denne* andre måten, han går denne retningen, den retningen og den retningen. Ser du, og du roter deg bort. Og det er slik det er ute i—i møtene og så videre, når du virkelig prøver å få fram et Poeng. Nå, de Utvalgte hører Poenget. De forstår Poenget! De

vet, for jeg sa helt nøyaktig det som var ment (Ser du?) slik, bare Budskapet, helt nøyaktig.

226 Nå, og det er det jeg sier, det virker som om det blir flere misforståelser hele tiden, kontinuerlig. Hva er det? Er . . . Har jeg sådd alle Frøene som skal plantes? Er tiden for hånden? Er denne store budbæreren i ferd med å komme på scenen akkurat nå? Er Herrens komme nær? Er det et kall fra dette landet til et annet? Har Han kalt meg fra evangelisering?

227 Husk at jeg er . . . Jeg leste det opp igjen for kona. Mange av dere i boka . . . Den dagen jeg la den hjørnesteinen der, for omtrent tretti år siden, rett der i hjørnet, sto det der inne . . . Den morgenen da Han vekket meg og satt i rommet der, selv før jeg var gift eller noe, bare en guttepredikant, Han sa: “Gjør en evangelists gjerning. Ikke . . . Du er ikke en evangelist, men gjør *gjerningen* til en”, siterte et Skriftsted for meg. Da jeg løp ned og så de to trærne, brøt av en *her* fra . . . enhet og treenighet. Jeg krysset dem ikke, jeg plantet dem på den måten. Deretter så Han frukten falle ned i hånden min og førte meg så til Golgata. Hør nå, Han sa: “Når du kommer ut av dette, les Andre Timoteus 4, Andre Timoteus 4.”

228 Og Den forlot meg sittende i rommet. Jeg visste ikke engang at det var en visjon. jeg visste ikke hva jeg skulle kalle det da. Jeg la hjørnesteinen (den dagen) til grunnmuren der. Det er skrevet, og ligger rett der i den hjørnesteinen nå, og det står:

. . . gjør en evangelists gjerning og fullfør din tjeneste.

For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære; men etter sine egne lyster skal . . . hope seg opp lær—lærere, og det etter hva som klør dem i øret.

. . . og skal vende seg bort fra Sannheten til eventyr.
(Det er både enhet og treenighet, de har gått glipp av . . .)

229 Nå, Han sa ikke “du er evangelist”, Han sa: “Gjør *gjerningen* til en.” Skjønner? Nå, har tiden kommet? Skal jeg fortsette videre med det, eller er tiden inne for noe annet? Det vet jeg ikke.

230 Det var det jeg ønsket, en hjerte-til-hjerte-prat med dere. Og jeg har allerede brukt opp tiden min nå og må la dere gå, beklager at jeg har oppholdt dere så lenge.

231 Men om Herren vil, like før broder Boze kommer søndag, kommer jeg kanskje ned søndag morgen og taler om dette emnet om *Endetids-evangeliseringen*, eller noe slikt, ser dere, hvis det er i orden med deg, pastor. [Broder Neville sier: “Fint! Pris skjæ Gud!”—Red.] Om Herren vil, neste søndag morgen. Og jeg skulle tale om det i kveld, og jeg skulle ha en hjerte-til-hjerte-prat kanskje en annen gang, men jeg føler at det ville være bedre på denne måten, kanskje, ser dere, om det er Herrens vilje.

²³² Jeg ber for deg. Be for meg. Bare ikke—ikke si: “Broder Branham, jeg vil det.” Gjør det! Ser du? Jeg er avhengig av det. Jeg er den som trenger bønn, hvis Han kan bevege meg et sted. Husk at jeg er et menneske, jeg er ikke Gud. Jeg er bare et menneske som dere, og prøver å finne Guds vilje slik at jeg kan vandre i den. Ingen kan vite før . . . “Og den som mangler visdom, la ham be til Gud.” Og det er det jeg gjør, ber til Gud. Og jeg legger det bare fram for dere som min menighet, en hjerte-til-hjerte-samtale. Hva, hvor er vi? Hvor står vi? Hvilken tid lever vi i? Vi er i endetiden, tror jeg. Jeg tror vi er rett her ved slutten.

²³³ Nå kan det snu den ene eller den andre veien. Så du . . . Det er enten at arbeidet mitt er ferdig, eller at jeg blir kalt til misjonsmarkene der ute, eller at Han vil gjøre en evangelist eller en seer. En av de tingene må skje, for jeg er ved veis ende. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg vet ikke hvilken retning jeg skal gå. Selv disse møtene, idet jeg nærmer meg dem, har jeg bedt, jeg sa: “Herre, jeg kommer ikke til å gjøre som jeg har gjort. Jeg kommer til å nærme meg det som jeg gjorde der tilbake, jeg vil gå tilbake til evangeliseringen, bare inntil Du gir meg det kallet til hva jeg skal gjøre.”

²³⁴ Jeg har—jeg har sådd Frøene overalt, lydbånd har gått over hele verden, mine Budskap har gått verden rundt, alle kirkene vet om Det, rundt overalt, og det Faderen har utvalgt, det vil Han kalle. Skjønner?

²³⁵ Og nå ser det ut til at de tar anstøt av Det. Åh, de vil ikke ha noe med Det å gjøre. Nei, sir. Skal jeg bare gå ut og be for de syke, og små, enkle budskap om det, og—og se hvilken vei Den Hellige Ånd leder meg? Det er det jeg tenker å gjøre, inntil Han gir et nytt kall. For et menneske vet ikke hva det skal gjøre før du forstår fra Gud hva du skal gjøre, inntil du får din retning.

²³⁶ Og jeg—jeg vil ikke henge rundt hjemme. Dette Budskapet ligger på hjertet mitt. Folk dør, faller bort, går ut i Evigheten. Hva kan jeg gjøre? La meg proklamere Det ut overalt hvor jeg kan, og fortelle om Herren Jesus inntil Han forandrer posisjonen. Be for meg, jeg vil be for dere. Jeg håper dere gjør det.

²³⁷ Husk nå, onsdag kveld, bønnemøte, og fredag kveld, mannsmøte. Kommer det til å være her? Kanskje jeg kommer og ser dere alle, jeg fortalte dere at jeg ville komme og se dere på en fredag kveld. Ja vel, så på søndag morgen, om Herren vil, vil jeg tale om *Evangelisering i Kveldstiden*, om Herren vil; kan forandre det, vet ikke. Men det er det jeg tenker på akkurat nå, den typen evangelister som vil være i kveldstiden. Og så søndag kveld, broder Bozes film, og husk det nå. Og be for oss, for neste uke møter vi innhøstingsmarken, om Herren vil.

Elsker du Ham? Amen!
Vil du tjene Ham? Amen!

Vil du tro Ham? Amen!

Amen! Amen!

Han er Faderen. Amen!

Han er Sønnen. Amen!

Han er Den Hellige Ånd. Amen!

Amen! Amen!

Syng fortsatt. Amen!

Amen! Amen! Amen! Amen!

Elsker du Ham? Amen!

Kommer Han? Amen!

Er du klar? Amen!

Amen! Amen!

Kan være i kveld, er du klar? Amen!

I morgen, er du klar? Amen!

Når som helst, er du klar? Amen!

Amen! Amen!

Syng fortsatt. Amen!

Og rop. Amen!

Og be. Amen!

Amen! Amen!

Kom Herre Jesus. Amen!

Gjør Din Menighet klar. Amen!

Vi gjør oss klare. Amen!

Amen, Amen!

Vil se moren min. Amen!

Vil se faren min. Amen!

Jeg vil se min Frelser. Amen!

Amen! Amen!

Åh, elsker du Ham? Amen!

Vil du tjene Ham? Amen!

Elsker du Ham? Amen!

Amen! Amen!

²³⁸ Vår Himmelske Far, dette er vår . . . en liten *Amen* sang. Vi elsker Din undervisning, vi sier alle "Amen!" Vi elsker Ånden: "Amen!" Vi tror at Han kommer: "Amen!" Hvert Ord Du taler i Bibelen Din, Herre, vi streker under Det med "Amen!" Vi tror hvert Ord av Det, lærer Det bare så godt vi kan, akkurat slik Det står skrevet, hver tegnsetting, hver bindestrek, hvert punktum, hvert komma, akkurat slik Det står skrevet, så langt vi vet.

²³⁹ Å Gud, gjenopprett for oss, Herre. Gi oss den store tilfredsstillelsen vi lengter etter, at vi en dag skal høre lyden av Englene når de bryter ut i et Halleluja-kor på himmelen, idet Jesus kommer til syne der ute og Menigheten vil bli rykket opp.

²⁴⁰ De vantro vil undre seg: "Hva har skjedd, hva er i veien med disse menneskene? Hvor dro de?" Å Gud, de vil ikke forstå, de

vil ikke engang se Ham. Men Menigheten vil se Ham, det vil si de utkalte, de Utvalgte, de gjenfødte, de vil bare forsvinne. De vil ikke vite hvor de er, de vet bare at de er borte; de skal være hos sin Herre.

²⁴¹ Så på den tiden, Herre, vil det ikke være en forferdelig ting å bli etterlatt her, og vite at frelsens tid er over? Ingen mer gjenløsning! Skriften sier: “La den som er uren, fortsatt være uren, la den som er ugudelig fortsatt være ugudelig.” Åh, for en stund det vil bli!

²⁴² Må vi forberede oss nå, Herre. For en fantastisk tid det vil bli, hvis vi bare vil forberede oss til å møte Deg, Far, og forberede våre hjerter daglig. Og hvis vi gjør en feil og faller, som denne stakkars sjelen skrev i dette spørsmålet i dag, la dem vite at Jesu Kristi Blod renser all synd. Den personen mener ikke å gjøre det, Herre. De hungrer og tørster, og prøver å komme opp igjen til Åndens fellesskap. Ta dem opp, Herre. Løft dem opp over denne skyfulle, dystre verden; der oppe, hvor Solskinnet kan skinne på deres sjeler igjen. De har falt ned under den—den—den store horisonten av—av skyene, og de er nede i møkka, nede i den synden. Men de levde engang der oppe i Sollyset. De—de ønsker å gå tilbake igjen, Herre. Ta dem tilbake i kveld, Herre. Og hvis det er noen her som aldri har opplevd å være der oppe, og vet at . . .

²⁴³ Alle disse her missilene og alt er nøyaktig i samsvar med Ditt Ord, helt nøyaktig slik ting skal skje. Og vi ser at kirkeverdenen, hva de har gjort. Vi—vi ser akkurat—akkurat som det var i Noahs dager, akkurat som det var i Sodomas dager, helt nøyaktig det Jesus sa ville finne sted; flodbølgene; hvordan kvinner ville gå og kle seg, og hvor lure de vil bli, og—og gå på den måten de gjør, og trippe og vrikke, og holde . . . helt nøyaktig det profeten sa. Nøyaktig det Daniel sa: “Jernet og leiren kunne ikke forenes.” Og, åh, alt, det er oppfylt, Herre. Vi er rett ved endetiden. Skyggene faller, Herre. De røde lysene blinker, klokkene ringer.

²⁴⁴ Å Gud, la Ditt folk innse at snart skal Engelen sette foten på landet og havet og løfte opp Sine hender og si: “Tiden skal ikke være mer!”

Da Å, for en gråt og jamring,
Når de fortapte får høre sin skjebne;
De vil rope til klippene og fjellene,
De vil be, men bønner er for sent.

²⁴⁵ Nå er frelsens dag. “La den som har øre høre hva Ånden sier til menighetene.” Gi det, Herre.

²⁴⁶ Må det ikke være én person her som mangler på den dagen for Bortrykkelsen. Må vi bli så fylt av Guds kjærlighet og Guds Ånd inntil Den Hellige Ånd vil rykke oss bort med de ventende, eller selv om vi skal hvile i vår arvedel. Som Du sa til Daniel: “Gå nå du, Daniel, for du skal hvile. Men på den dagen vil du oppstå til din arvedel.”

247 Å Gud, Du sa: “De som fører mange . . . fra synd til rettferdighet skal overstråle stjernene for all evighet.” For en dag! Men de ugudelige skal vendes bort til ødeleggelse. Å Gud, få menneskene til å innse sin stilling akkurat nå i livet, slik at de kan vende seg til den Rettferdige før det er evig for sent. Gi det, Far.

248 Nå med våre hoder bøyd bare et øyeblikk, i avslutningsbønnen, kan det være en som ønsker å bli husket, som sier: “Broder Branham, jeg rekker opp hånden min, ikke til deg, men til Gud. Må Gud være meg nådig, og jeg vil være til stede den dagen, rensset i Lammets Blod”? Gud velsigne deg. Gud velsigne deg, deg, deg, deg, mange hender.

249 Nå, Himmelske Far Gud, velsign hver og en. Du har sett hendene deres. Du kjenner hjertene deres.

250 Og vi innser, Herre, at vi . . . noe er i ferd med å skje. Verden vet det, de synger sanger, og fjernsynet er fullt av nevrotiske vitser og sanger. Hva gjør de? Som en liten gutt som plystrer i mørket, når han går forbi en kirkegård, livredd, og prøver å berolige nervene sine ved å plystre. Han lurar bare seg selv. På samme måte bare ler, tøyser og tuller denne nasjonen, akkurat som Den sa at tiden ville komme da de ville gjøre det: “Vender seg bort fra Sannheten til eventyr”, og hvordan “det ville komme spottere og hånere i den siste tid”, og hvordan disse tingene ville være ved endetiden, “oppfarende, oppblåste, som har en ytre form for gudsfrykt, og vender seg bort fra Sannheten”, og vi ser det akkurat nå.

251 Å Gud, vekk opp folk! La dem innse at de kan være trygge akkurat nå, på at de har gått over fra døden til Livet. Når vi tar imot Kristus, Den Hellige Ånd, løftes vi bare over verden. Da vet vi at vi allerede er oppstått med Ham, og vi venter bare på den forandringen hvor døden vil opphøre i de jordiske sfærene, disse små hjulene i jordelivet som går rundt i våre sanser, vil bli gjenløst. Å Gud! Og da skal vi få en kropp som Hans og skal leve Evig sammen med Ham, i det store lovede Land, med Beviset.

252 La ingen gå glipp av det, Herre. De som løftet hendene, må de skride (i kveld) inn i Riket. Kanskje når de går hjem, sier kanskje mannen til sin kone: “Kjære, noe traff meg i kveld”; eller kona sier til mannen: “Kjære, jeg—jeg følte meg virkelig underlig.” “Ja, kjære, la oss knele her ved siden av sengen. Vi har aldri gjort dette før, men la oss be i kveld. La oss be Gud om å være barmhjertig mot oss og ta imot oss. Jeg elsker deg, kjære.”

253 Og den—den andre, han sier til henne, og hvordan de elsker hverandre: “Jeg—jeg—jeg vil være i Himmelen med deg. Jeg vil ikke gå glipp av det. Og en dag når vi blir ønsket velkommen Hjem, og jeg tar deg ved armen og går ned gjennom de store korridorene og de Evige hagene, hvor lammet og—og løven skal ligge sammen, og ulven og kua skal ligge sammen. Og det vil ikke

være mer død og ingen mer sorg. Og mens vi går ned gjennom der og hymnene fyller luften, fra Englene, korene over oss, når Englene ønsker oss velkommen Hjem, vil jeg være sammen med deg der, kjære. Jeg—jeg elsker deg. Kanskje du begynner å bli gammel, jeg husker deg da jeg giftet meg med deg, ditt vakre, lille ansikt.” “Og—og du, og jeg husker deg, kjære, da du var en kjekk ung mann.”

²⁵⁴ Men alt dette vil bli gjenopprettet. Han som malte ditt vakre ansikt en gang, har skissen av det i Sitt sinn. Han kan male det på nytt over der, hvor det aldri vil falme. Å Gud, la folk få vite at dette ikke er en mytisk drøm, men at det er en—en Sannhet, og Gud, Den Hellige Ånd, er her for å vitne. Hans Ord ned gjennom tidene har talt om det. La oss se tilbake og se, lese historien vår. Og enhver mann som noen gang har oppnådd noe på jorden, er menn, gudfryktige menn, selv våre presidenter som Washington, Lincoln og så videre, *Josvaer* og—og så . . . *Moseser*, og de som . . . Verdens store menn har vært menn som trodde på det, og har beseglet sitt vitnesbyrd, og venter der ute på oppstandelsen. Vi har førstegrøden av den, Pantet.

²⁵⁵ Jeg ber nå om at Du gjennom min bønn vil ta imot disse menneskene med deres bønn og ta dem inn i Riket. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

²⁵⁶ Gud velsigne dere, være rik på barmhjertighet mot dere, la Sitt ansikt lyse over dere og bevare dere, og velsigne dere med alle Himmelske velsignelser.

²⁵⁷ Nå sier jeg dette, ikke av ondskap, men av kjærlighet. Jeg ber om at du som ikke kjenner Ham, at puten din må bli så hard at du ikke kan sove noe mer, at maten din vil bli så vond at du ikke kan spise noe mer, før du smyger deg avsides et sted og sier: “Herre, vær nådig mot meg.” Det er ikke å ønske deg noe galt. Det er for ditt beste, broder, søster. Jeg ber bare om at det vil bli slik for deg.

Til vi møtes! Til vi møtes!

Inntil vi møtes ved Jesu føtter; (Inntil vi møtes!)

Inntil vi møtes! Inntil vi møtes!

Gud være med deg inntil vi møtes igjen!

Gud være med deg inntil vi møtes igjen!

Må Hans råd veilede deg, holde deg oppe,

Slå ned de truende bølgene foran deg;

Gud være med deg til vi møtes . . .

²⁵⁸ Nå, som i gode, gamle dager, la oss håndhilse på noen nå.

Til vi . . .

Herre Jesus, gjør . . .? . . . hel, ta infeksjonen ut og gi ham sunnhet, Herre, i Jesu Navn.

Inntil vi møtes ved Jesu føtter; (Inntil vi møtes!)

Inntil vi . . .? . . .

Inntil vi . . .
 . . . ved Jesu . . .

259 Husker dere at vi pleide å synge de sangene? La oss . . . Og denne andre vi pleide å synge for mange år siden, jeg vet ikke om det er noen her eller ikke, da vi pleide å ta hverandre i hendene rundt en gammel kamin her, og jord på gulvet. Husker dere det? Vi sang:

Vi marsjerer til Sion,
 Vakre, vakre Sion;
 Vi marsjerer oppover til Sion,
 Den skjønnne Guds Stad.

260 Vet dere hva Sion kommer til å bli i Tusenårsriket? Det vil være et Lys på Sion, og det vil være som en skygge fra solen om dagen og som et Lys om natten, for det vil ikke være noen natt der. Åh, du!

Sions marker bærer
 Tusen hellige søtsaker
 Før vi når den Himmelske Tronen,
 Før vi når den Himmelske Tronen,
 Eller vandrer på gullgatene,
 Eller vandrer på gullgatene.

Alle sammen nå:

Vi marsjerer til Sion,
 Åh, skjønnne, skjønnne Sion;
 Vi marsjerer oppover til Sion,
 Den skjønnne Guds Stad.

261 Jeg bare elsker den, jeg synes bare den er så fin. Nå, liker dere ikke de gamle sangene? Jeg synes det er mye bedre enn disse oppkuttete greiene vi har i dag, som kalles sanger. Jeg bare elsker det. Og jeg pleide å synge en gammel sang i menigheten, husker dere:

Plass, plass, ja, det er plass,
 Det er plass ved Kilden for deg.

262 Åh, du! De gode, gamle sangene, jeg tror pennen ble ledet av Den Hellige Ånd, til dem som skrev sangene.

Nærmere Deg, min Gud, nærmere Deg!
 Om det et kors enn er som løfter meg.

263 Videre, Charles Wesley og de store forfatterne som skrev slike sanger, disse poetene. Det er vakkert, jeg synes bare de er så gode. Og så pleide vi å . . . Husker dere den:

O Beulah Land, skjønnne Beulah Land,
 Som på det høyeste fjellet jeg står,
 Jeg ser bort over havet,
 Hvor boliger Du har forberedt for meg.

264 Husker dere første gang Herrens Engel dukket opp nede ved elven? Vi sang:

På Jordans stormfulle bredder jeg står,
Og kaster et lengselsfullt blikk,
Til Kanaans skjønne og lykkelige land,
Hvor min eiendom ligger.

Jeg er på vei til det lovede land,
Hvem vil komme og gå med meg?
Jeg er på vei til det lovede land.

265 Mens vi sang den, ropte en Røst fra himmelen, og den store Ildstøtten kom sirkelende, rett ned og sa: "Likesom døperen Johannes ble sendt som en forløper for Hans første komme, så har du et Budskap som vil være forløperen for det Andre." Se hvor det gikk. Det er trettien år siden. Se hvor Det gikk derfra, hele verden rundt i vekkelsesild. Og nå ser vi det kjølner av. Tiden er nær.

266 La oss bøye hodet nå og huske alle kunngjøringene.

267 Store Hyrde for flokken, som vi ser frem til å se en dag, våre hjerter lengter etter den stunden da vi skal se Ham. En dag satt Du på fjellet og lærte Ditt folk, Du sa: "Be på denne måten:"

Fader vår, Du som er i Himmelen, la Ditt Navn
være Hellig.

La Ditt Rike komme. La Din vilje skje på
jorden, som i Himmelen.

Gi oss i dag vårt daglige brød.

Og forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre
skyldnere.

Og led oss ikke inn i fristelse, men frels oss
fra det onde; For Riket er Ditt, og makten og
æren i evighet. Amen.

268 Bibelen sier: "Og de sang en salme og gikk ut."

Ta Navnet Jesus med deg,
Sorgens og smertens barn;
Det vil gi deg glede og trøst,
Ta Det med deg hvor enn du går.

Dyrebare Navn, Å hvor skjønt!
Jordens håp og Himmelenes glede;
Dyrebare Navn, Å hvor skjønt! (Så skjønt!)
Jordens håp og Himmelenes glede.

269 Høres ikke det vakkert ut? Bare stopp litt, bare et øyeblikk her og der, og hør på den igjen mens vi synger:

Ved Jesu Navn kneler vi,
Faller ned for Hans føtter, (Skjønner?)
Kongenes Konge i Himmelen vil vi krone Ham,
Når vår reise er fullført.

Åh, er det ikke vakkert? La oss se:

Ta Navnet Jesus med deg,
Som et Skjold mot hver en snare;
Når fristelser omgir deg,
Bare hvisk det Hellige Navnet i bønn.
(Skjønner?)

Å dyrebare Navn! La oss synge den:

Ta Navnet Jesus med deg,
Som et Skjold mot hver en snare;
Når fristelser samler seg rundt deg,
Hvisk dette Hellige Navn i bønn.

Å dyrebare Navn, (dyrebare Navn!) Å så
skjønt! (Å, så skjønt!)

Jordens håp og Himmelens glede;
Dyrebare Navn, Å hvor skjønt! (Så skjønt!)
Jordens håp og Himmelens glede.

²⁷⁰ Nå, hvis vi bøyer hodet, vil vår pastor avslutte for menigheten
i bønn. Gud velsigne deg, broder Neville.

SPØRSMÅL OG SVAR NOR62-0527
(Questions and Answers)

MENIGHETENS LÆRE, ORDEN OG FREMFERD SERIEN

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på søndag kveld, 27. mai, 1962, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org